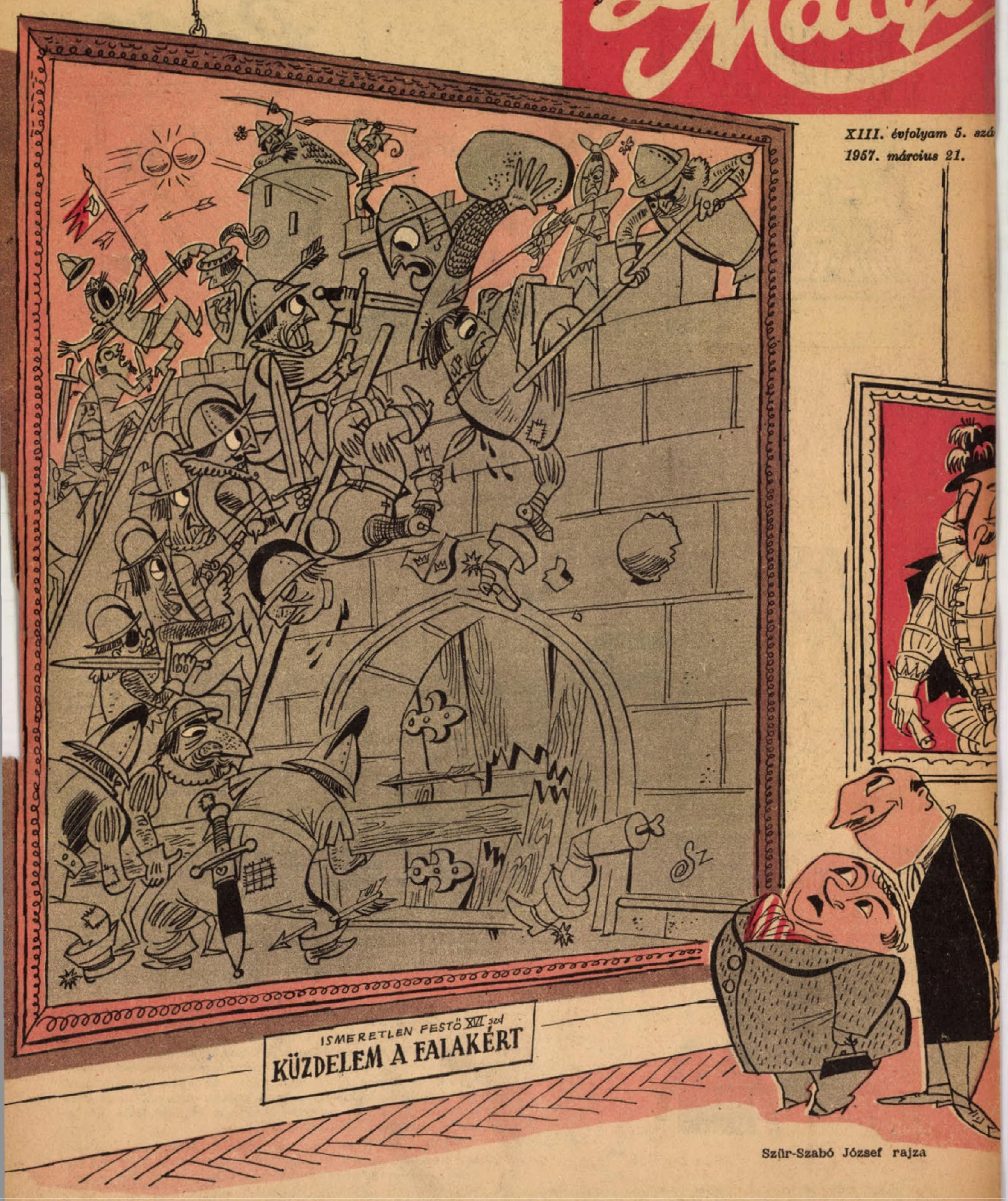
Ára 1 forint

Ludas Matyi

XIII. évfolyam 5. szá

1957. március 21.

Szür-Szabó József rajza

— Mit gondolsz fiam, nem lett volna egyszerűbb kiigényelni?...

Köztük maradjon...

Várnai György rajza

— Miért tesz ki ilyen kis cégtáblát?
— Nem akarom elkiabálni! ...

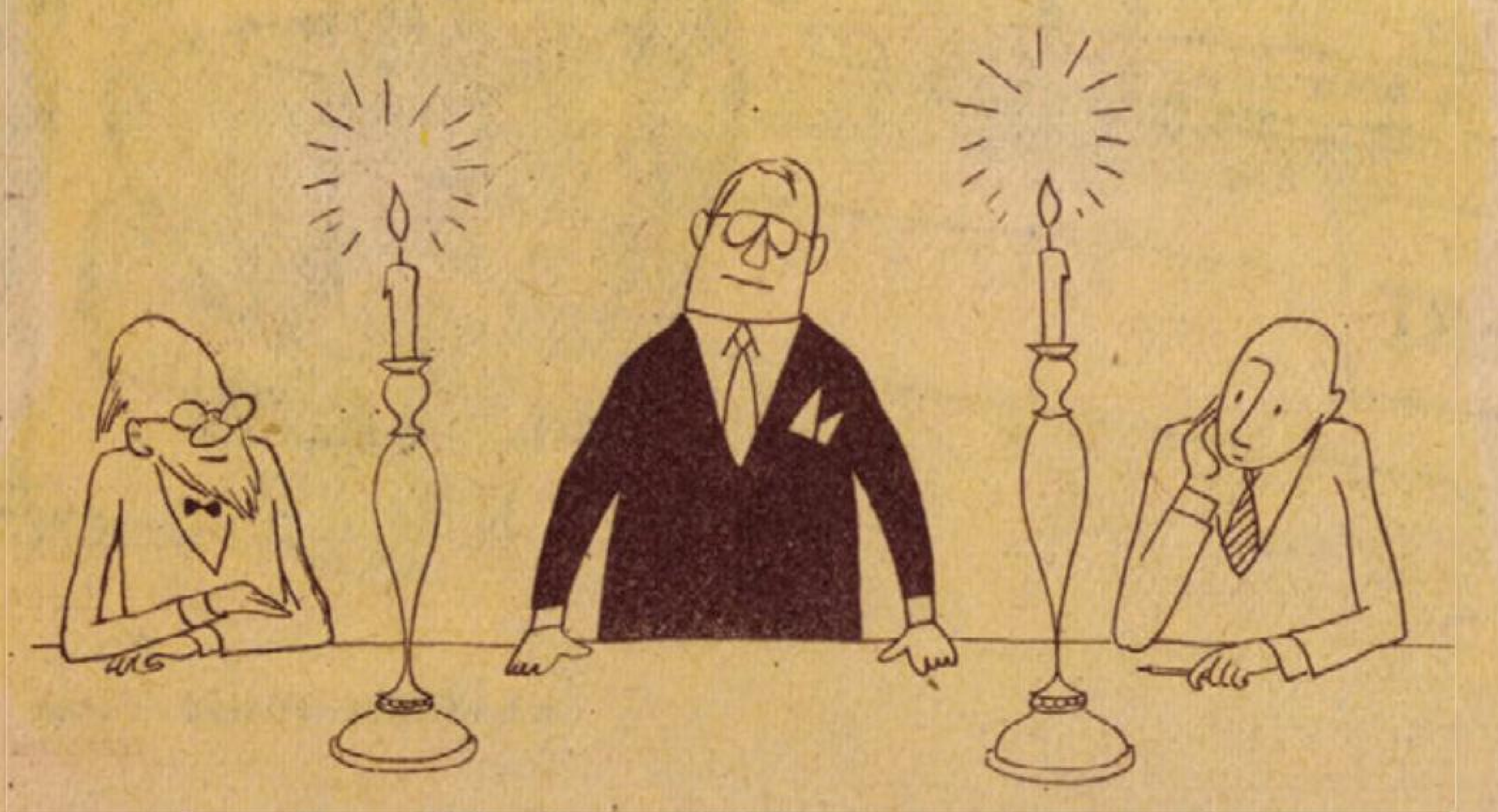
Női dolgok

Vasvári Anna rajza

— Miért nem ő hív fel?

Ünnepélyes pillanat

— Az atomerőbizottság ülését ezennel megnyitom ...

Külföldi szemle

A nagy halott

Hatalmas cikkekben számoltak be az angol lapok William Blythe temetéséről. London már régen látott ilyen pompázatos temetést. A felvonult autók között nem kevesebb, mint 12 Rolls Royce volt. A koszorúk értékét 1500 fontra becsülték. Ezrek vettek búcsút a megboldogulttól.

Most már csak azt kell elmondanunk, hogy ki volt William Blythe.

A közvélemény jobban ismerte Billy Boy néven. Billy Boy kis kopasz emberke volt, s úgy tudta forgatni a borotvát, mint senki más. Nem, nem borbély volt, hanem borotvás útonálló, aki borotvájával villámgyorsan ketté tudta szelni áldozata arcát. A borotvás támadás különösen Angliában divatos, ahol a revolver súlyosabb törvényes következményekkel jár. Mint feljegyezték, a temetés számos résztvevője viselte arcán a londoni alvilág jellegzetes fegyverének nyomait. Mr. Blythe különben börtönben hunyt el, ahol ötéves büntetését töltötte egy másik gengszteren ejtett, 78 öltéses vágásért.

A londoni „Daily Mirror" szerint ez a temetés bizonyítéka annak, hogy nemcsak Amerika tudja megbecsülni bűnözőit.

Objektív akadály

Az angol királynőnek néha bemutatnak egy-egy világhírű filmszínésznőt. Tavaly Gina Lollobrigida jutott abba a helyzetbe, hogy az udvari etikett által előírt pukkedlivel üdvözölhesse II. Erzsébetet. Idén a szép amerikai Marilyn Monroet mutatták be a királynőnek. Marilyn a jelenlévők megdöbbenésére egyenesen állva mosolygott, az előírt hajbókolásra való törekvés legkisebb nyoma nélkül. Azonnal megindult a találgatás, s már politikai okokra is gyanakodtak. Hátha antimonarchista felfogású a művésznő...

Végül kiderült az igazi ok. Marilyn estélyiruhája olyan testhezállóan szűk volt, hogy abban egyszerűen lehetetlenség volt megtenni a kívánt hódoló mozdulatot. Hogy úgy mondjuk, könnyen szakadás állhatott volna be...

Tudniillik

reggel hat órakor hallgattam a Falurádió műsorát, s együtt ujjongtam a riporterrel azon, hogy a Bródy Sándor utcában megnyílt a ceglédcsemői bormérés, amelynek jelmondata: *„Aki Csemő borát issza, gondoljon csak arra, hogy ezen bor egészségét örökre megtartja!"* — mondom ezt hallgattam reggel hatkor s utána még elszundítottam egy kicsit, hát azt álmodom, hogy cseng a telefonom s berendelnek a Lakosságba Alkoholt Pumpáló Egyesülés központjába s egy kedves kartárs azzal fogad, hogy nagy szükség van rám, mert elmés rigmusokkal akarják fokozni a bor- sör- és pálinkafogyasztást, nem azért, mintha kevesellenék a részegek számát, de az alkoholfogyasztás nagy haszonnal jár s úgy van megtervezve a dolog, hogy minél nagyobb az alkoholfogyasztás, annál nagyobb a haszon, hát lennék szíves kitalálni olyasmit, hogy a bor örök egészség, meg hogy a sör folyékony kenyér, meg hogy két deci rum naponta vért csinál és bársonyossá teszi a leheletet. Mondom erre neki, hogy az alkohol öl, butít és nyomorba dönt, mondja erre, hogy ez az elmélet tovább van fejlesztve, lennék szíves inkább azt kidomborítani, hogy az alkohol táplál, oktat és gazdaggá tesz, lehet valami kis hazafias kicsengése is a dolognak, mint például az, hogy „bort iszik a magyar ember, nem pediglen vizet", de valahogy ügyesebben folytassam, ha lehetne. Mondom erre neki, hogy nagyon sok a részeg úgyis, mondja erre: nem számít, reggelre kialusszák magukat, de a bevétel az megmarad, mondom erre: hát jó, írok egy pár rigmust, amikor keresztülmegy a szobán egy másik kartárs s azt mondja nekem, ha végeztem, jöjjek át a szomszéd szobába, mert már együtt ül a Sopánkodó és Homlokráncoló Társaság s szeretnék, ha írnék egy jó kis cikket a részegek megdöbbentően nagy számáról, panaszkodnak a mentők, hogy nem győzik összeszedni őket, meg az éjszaka züllött lányairól is kéne írnom valamit, már mindenki írt, csak én nem, a rádió is örülne valami színes írásnak, ami az alkoholfogyasztás ellen szól, mert egy részeg sofőr tegnap majdnem a Dunába vezette a dorogi futballisták autóbuszát. Akarok felállni, hogy átmenjek a szomszéd szobába, de az előbbi kartárs visszanyom a székre és azt mondja, hogy kijön most egy újféle mandulapálinka, olyan erős, mint a bivaly, gondoljak ki valami jó kis plakátszöveget hozzá, meg a Casinorum sem fogy eléggé, írhatnék a Kazalnak egy vicces részeg-kuplét, az is jót tesz. Mondja erre a másik, hogy ne várassam a sopánkodókat, mert éppen most fog egy magasrangú rendőrtiszt előadást tartani az alkohol és a bűnözés szoros kapcsolatáról, arról kéne vezércikket írnom, lám a Ruffy is írt egy jó kis sorozatot s meg is lett az eredménye, mert felemelték a rum árát és azóta jóval több a bevétel. Mondja erre az egyik, hogy legjobb lesz, ha előbb megírom azokat az izéket a bor- sör- és pálinkafogyasztás érdekében, aztán felveszem a tiszteletdíjamat a pénztárnál s úgy megyek át a másik szobába, ahol megírom a vezércikket meg a glosszát az alkoholfogyasztás növekedése ellen s azért is felveszem a tiszteletdíjat a pénztárnál, már előre kiállították az utalványokat, tudják, hogy elfoglalt ember vagyok és sietek. Mondom erre nekik, hogy én bizony ilyen kétféle tevékenységre nem vállalkozhatok, legyenek szívesek, mondják meg, hogy kettejük közül melyikük élvezi a kormány támogatását. Hát mondják erre, hogy mindkettejük élvezi. Úgy meglepődtem, hogy leestem a székről s így persze felébredtem.

Tabi László

Falusi gondok

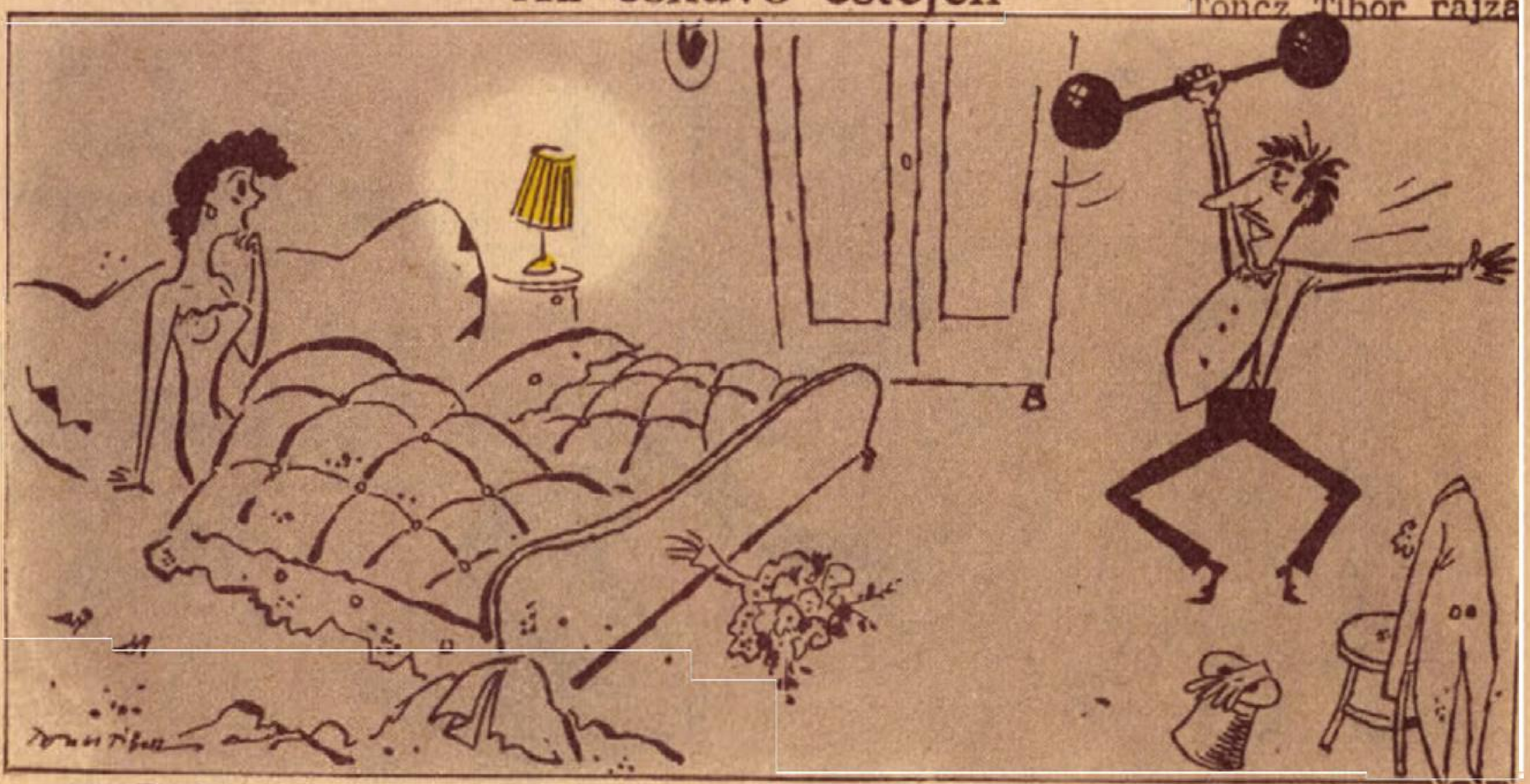
Várnai György rajza

— Kik ezek?
— Vándorló telepesek!
— Valami új település?
— Fenét! Boltról boltra vándorolnak, hogy végre telepet találjanak a rádiójukhoz . . .

Az esküvő estéjén

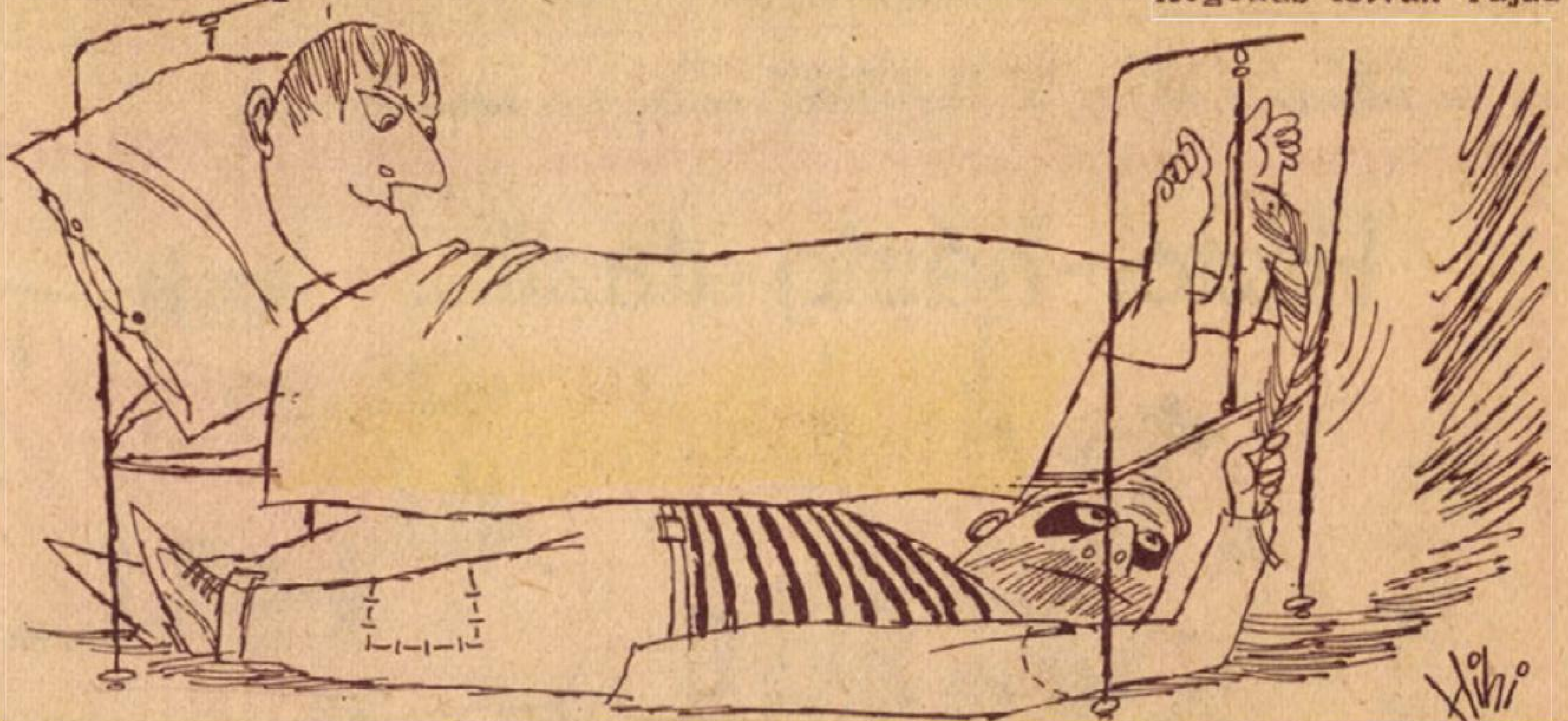
Toncz Tibor rajza

— Tudod, Mucuskám, úgy megszoktam ezt lefekvés előtt, hogy nélküle már nem is tudok elaludni . . .

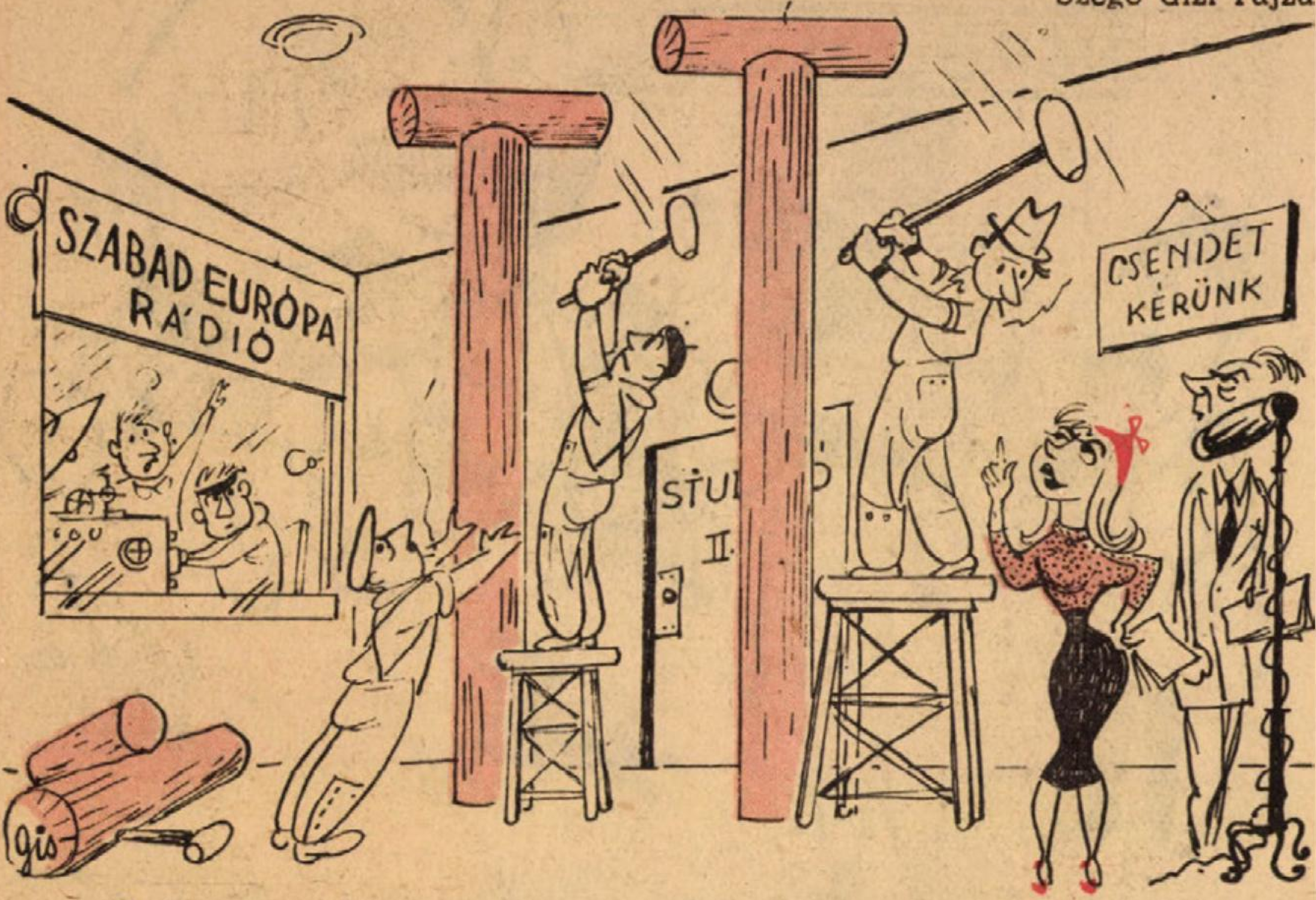
Huncut betörő

Hegedűs István rajza

Jól alá kell ducolni!

Szegő Gizi rajza

— Tudja, ami biztos, az biztos... Most ugyanis magyar híreket fogunk közvetíteni.

Mélyen tisztelt publikum

— Nézd! A filmtől milyen extázisba jött...
— Dehogy a filmtől! A jegyváltási tumultusban fejbekólintották.

Ideges elmélkedés az ígéretről

ŐSZINTÉN SZÓLVA én tagadom annak a mondásnak az igazságát, hogy „ígéret szép szó". Bocsánatot kérek, de szerintem az ígéret nem szép szó. Szerintem az ígéret csúnya szó. Az ember reggel felkel, kidörgöli az álmot a szeméből és elkezd ígérni és az emberek elkezdenek neki ígérni, este mindnyájan lefekszenek és reggel elölről kezdik az egészet. Mielőtt elmegyek hazulról, megígérem a feleségemnek, hogy este sietek haza, noha tudom, hogy este nem sietek haza; lemegyek az utcára, jön a zsúfolt busz, a kalauz megígéri, hogy a következő üres lesz, noha tudja, hogy a következő nem lesz üres; ilyenformán persze elkések és megígérem a főszerkesztőmnek, hogy ez többször nem fog előfordulni, noha tudom, hogy ez többször elő fog fordulni; én viszont megkérem őt, hogy ne húzza ki ebből az írásból a legviccesebb részeket, ő megígéri, hogy nem húzza ki, noha tudja, hogy ki fogja húzni, mert kevés a hely, talán azt is kihúzza, hogy kihúzza. Aztán a nap tovább múlik. Megígérem egy csomó embernek, hogy megcsinálom ezt, elintézem azt, elkészítem emezt, megírom amazt, ott leszek, számíthatnak rám, minden emberileg lehetőt elkövetek, noha tudom, hogy nem csinálom meg ezt, nem intézem el azt, nem készítem el emezt és nem írom meg amazt, nem leszek ott, nem számíthatnak rám és semmi emberileg lehetőt nem követek el; és egy csomó ember megígéri nekem, hogy megcsinálja nekem ezt, elintézi azt, elkészíti emezt, megírja amazt, ott lesz, számíthatok rá, minden emberileg lehetőt elkövet, noha tudja és én is tudom és ő is tudja, hogy én is tudom, hogy nem csinálja meg nekem ezt, nem intézi el azt, nem készíti el emezt, nem írja meg amazt, nem lesz ott, nem számíthatok rá és semmi emberileg lehetőt nem követ el. Egy csomó ember megígéri, hogy egyszer majd felugrik hozzám a feleségével és én megígérem egy csomó embernek, hogy egyszer majd felugrom hozzájuk a feleségemmel; és senki nem ugrik fel senkihez, soha, ami végeredményben egyáltalán nem baj, sőt. És este hazamegyek és elpanaszolom a feleségemnek, hogy milyenek az emberek, ez megígérte azt, az megígérte ezt, de mindez csak üres ígéret, mert senkisem tesz meg semmit, rémesek az emberek. És az emberek is hazamennek és elpanaszolják a feleségüknek, hogy milyen vagyok én, megígértem ezt és megígértem azt, de mindez csak üres ígéret, mert nem teszek meg semmit, rémes alak vagyok. És akkor a feleségem és az emberek feleségei azt mondják, hogy igen, de most ne arról beszélj, fiacskám, hanem arról beszélj fiacskám, hogy miért jöttél ilyen későn haza, amikor megígérted, hogy korán jössz haza. És akkor azt mondom és az emberek is azt mondják: Ne veszekedj fiacskám, ígérem, hogy holnaptól korán jövök haza. És utána elalszik az ember és a többi ember és azt álmodom és azt álmodják, hogy a világ megjavult, a szótárból törölték az „ígéret" szót, senkise ígér többé senkinek semmit, ami a megjavulás egyetlen módja.

Mert, hogy az ígéretet meg is lehet tartani, arra még álmunkban sem gondolunk.

Gergely Miklós

Tavasz-köszöntő

Én a Tavaszt úgy köszöntöm,
Hogy: temetem a telet.
Örülök, hogy konyhámban már
Nem látszik a lehelet.

Boldogság: a bundacipőt
A szekrénybe vágni be.
Kötött sapkám, vastag sálam
Nem óhajtom látni se!

Ágyamba már nem kell tégla,
Se cipőmbe papiros.
Fagyos orrom helyett végre
A két orcám a piros.

Meleg alsó, meleg felső,
Szvetter, kis — és nagykabát...
Nálam nagyobb hévvel még a
Rügy se bontja ki magát!

Kidobom a fagykenőcsöt
A vázából, — kell a hely.
Hóvirág jön a vázába,
Szebb az, mint a hópehely.

Nyugdíjazom a fásládát,
Racizom a vödröket,
Szénnel rakva — a szobában —
Ültek, mint két nagykövet.

Kamrámban még van töpörtő,
S disznósajtnak a fele.
Ami engem a disznóra
Emlékeztet, — le vele!

Pusztuljatok álmaimból
Disznóvágás napjai!
Sárga csirkét vágyom látni,
Csipogását hallani.

Te hóhányó cirokseprő,
Tűnj előlem sebesen!
Piacon már a tavaszi
Palántákat keresem...

A tavasznak örvendezni
Nálam jobban nem lehet.
A télre, mely levitézlett,
Ráöltöm a nyelvemet!

K. Tóth Lenke

Középkeleti helyzetkép

— Nem cserélünk, kicsikém?
(Kurt Poltiniak rajza a berlini Eulenspiegelből.)

Rutinos nőcsábász

Szűr Szabó József rajza

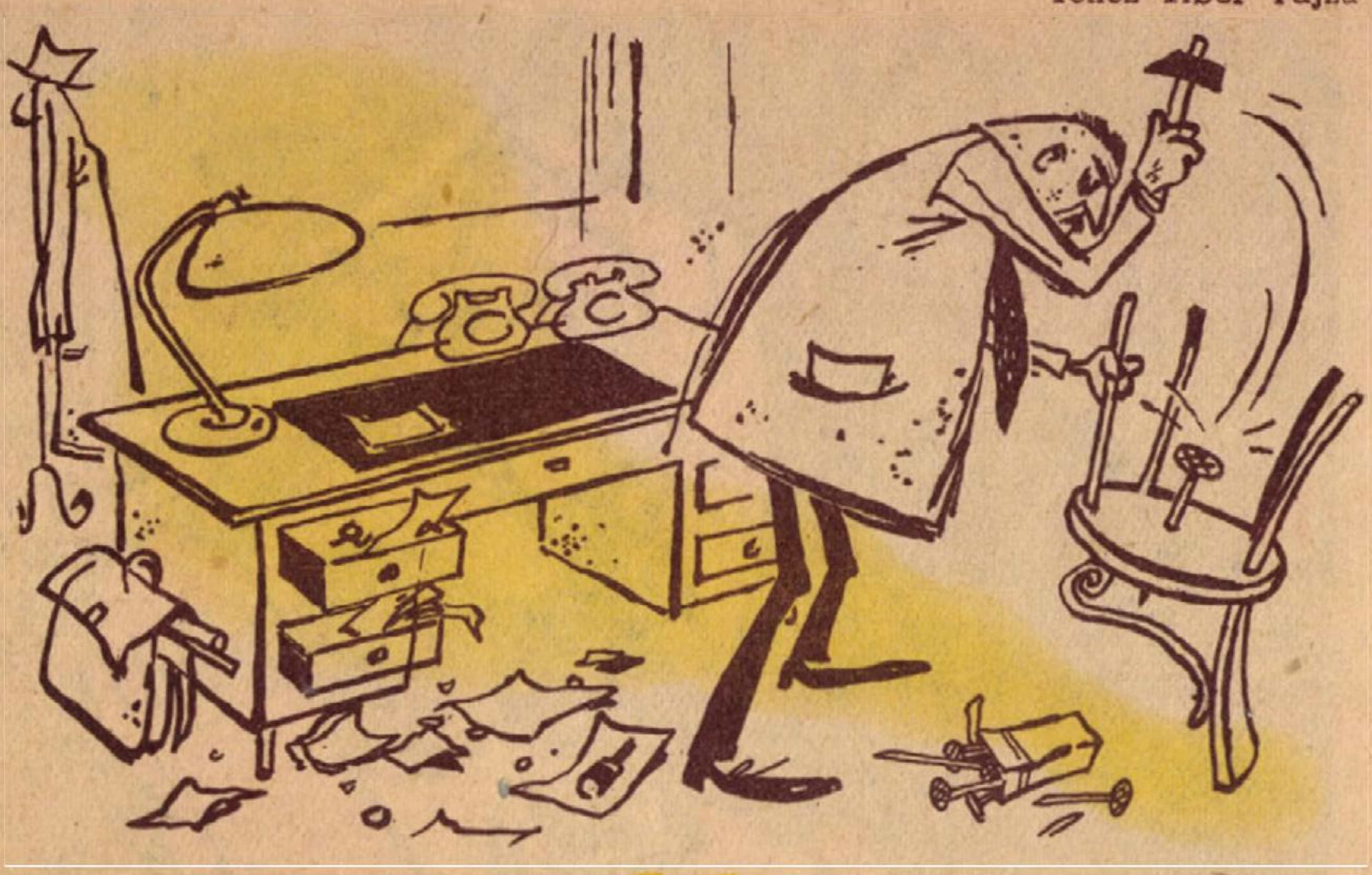
NYÍLT LEVÉL egy ismeretlenhez

Asszonyom, — olvastam házassági hirdetését az újságban. Ne haragudjon, hogy ilyen nagy nyilvánosság előtt válaszolok Önnek, dehát Ön sem a nyilvánosság kizárásával hirdetett az újságban. Joggal teszem fel, hogy nincsenek titkaink egymás előtt és a világ előtt még kevésbé. Ön nyíltszívűen, megdöbbentő őszinteséggel közölte, hogy tizennyolc éves, sugárzóan szépnek mondott, hétszobás összkomfortos nem társbérleti lakással rendelkező igazgató főorvos és főmérnök, aki havonta tízezer forintot keres és boldogságot egy megértő férfi oldalán. Nos, asszonyom, dicsekvés nélkül mondhatom, hogy én az Ön embere vagyok, mert van oldalam. Néha fájni szokott, de ez csak a reumától van. Anyagi körülményeimet nem akarom részletesen vázolni, hiszen mindketten tudjuk, hogy a házasságban a megértés és a lelki kapcsolat a fontos, nem a hitvány anyagiak, csupán annyit közlök, hogy tűrhető beosztásom van, maharadzsa vagyok Dzsaipurban, szépen berendezett lakásom és több hátaselefántom van. Külsőm leírásával sem akarom terhelni, hiszen mindketten tudjuk, hogy a házasságban a megértés és a lelki kapcsolat a fontos, nem a külső, csupán annyit közlök, hogy átlagoskülsejű, két méter magas, szélesvállú, vasizomzatú, villogó fekete szemű, rizskásafogú, hódító-mosolyú férfi vagyok, de a hiányzó külső előnyökért bőven kárpótol átfogó műveltségem és sugárzó intelligenciám. Amennyiben úgy érzi, hogy minden oldalak közül az én oldalam az, amely mellett a boldogságot megtalálja, kérem válaszoljon egy újabb apróhirdetésben, nyílt levélben, plakáton, vagy hangszórón. Kézcsókkal

Pemete Jenő
segédkönyvelő, Murányi u. 178/b., VI. em. 73.

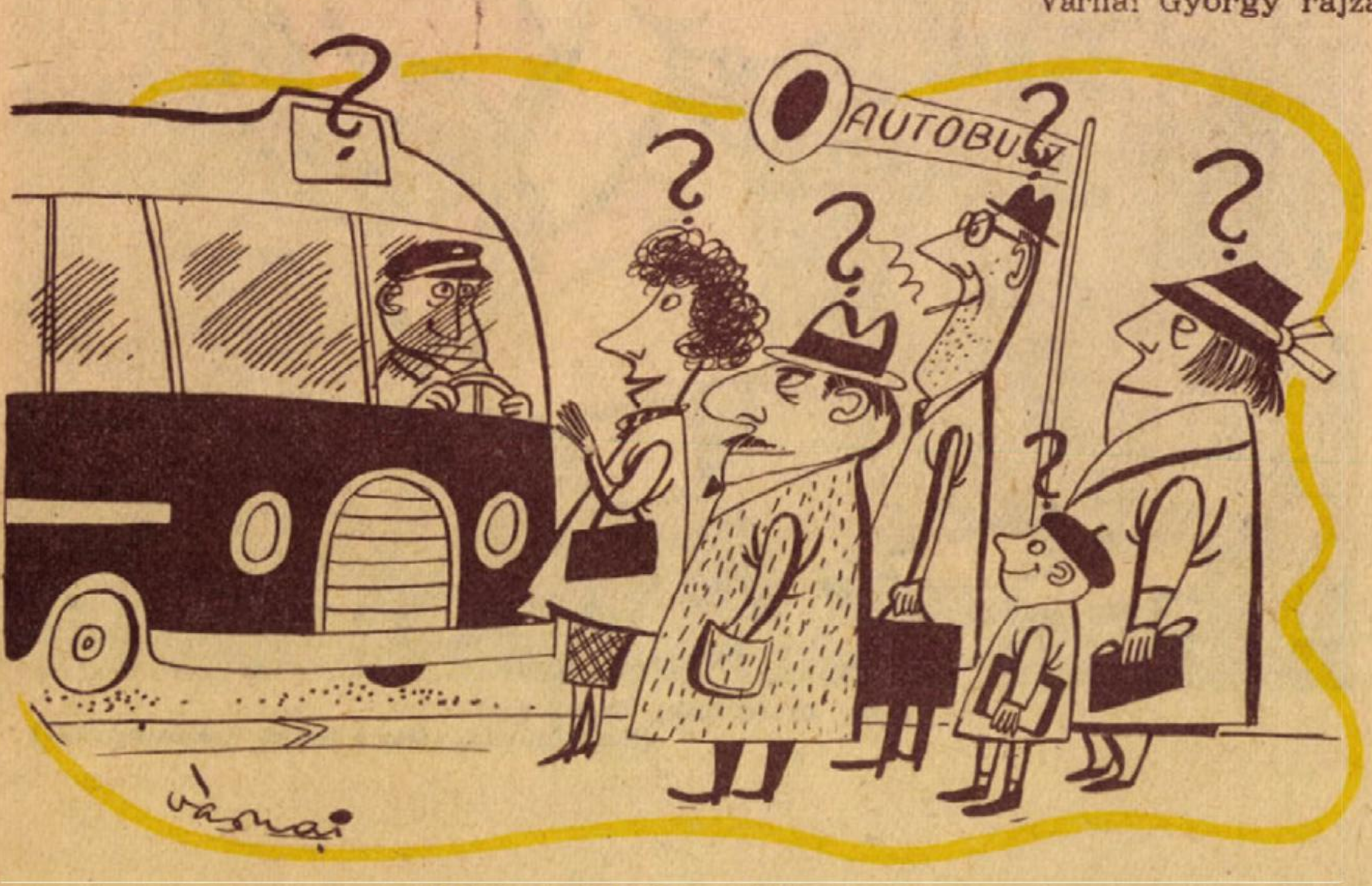
Egy kis emlék az utódnak

Toncz Tibor rajza

A legújabb pesti szerencsejáték

Várnai György rajza

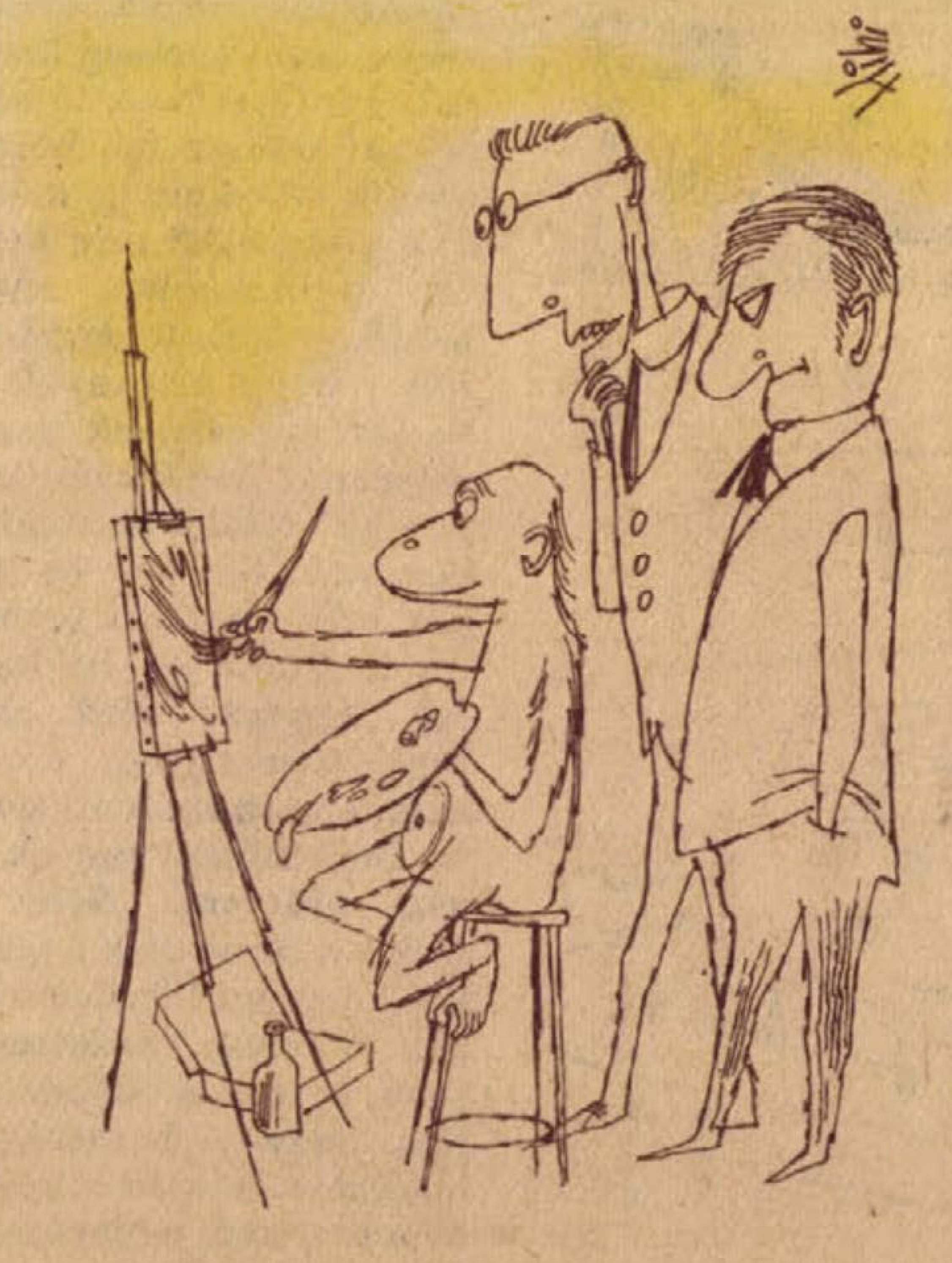
— Akik eltalálják, — felszállhatnak!

Kilenc dekás női cipők kerülnek forgalomba

— Lehet néhány dekával több?!

Festő csimpánz tűnt fel Amerikában

— Egészen eredeti stílusa van! Nem majmol senkit . . .

Félálom . . .

Szundítok az ágyamban. Ahogy így elnézem magam alvás közben, nyersen megállapítom, hogy meglehetősen szalonképtelen látványt nyújtok. Nyitott szájjal horkolok, a hajam a szemembe hull. És mi ez a percegés? . . . Ja igen, a szakállam nő . . . Na mindegy, gyerünk tovább! Szóval hol is hagytuk abba? Igen, már tudom. Tahiti szigetén járok. Körülöttem buja, erotikus növényzet. Pardon, nem erotikus, hanem egzotikus. Kis bennszülött falu. Hancúrozó kölykök, pipázó szipirtyók. Barnabőrű, karcsú lányok, derékig ruhátlanul. Nem, legyenek inkább teljesen ruhátlanok. Belépek a törzsfőnök kunyhójába. Odabenn egy gyönyörű . . .

Mi ez? . . . Valami belehasít a tomporomba. Csak nem egy dárdát hajított belém valamelyik bennszülött? Nem, csak egy kenyérmorzsa. A gyerek este az én ágyamban játszott s közben kenyeret majszolt. Azonnal intézkedni fogok. Eltávolítom a kenyérmorzsát. Így ni! Na, hol is hagytuk abba? . . . Belépek a törzsfőnök kunyhójába. Igen, szóval belépek a törzsfőnök kunyhójába . . . . . . lépj már be, te szerencsétlen! A Zajcsák már januárban belépett. Ne ugrass engem, Emma! A Zajcsák azt tesz, amit akar. Én csak akkor lépek be, ha az osztályvezetőm is belép. Slussz!

Na, szóval az osztályvezetőm belép a törzsfőnök kunyhójába. Én kint maradok és a lányokat nézem, nézegetem. Hm . . . Igen. Hát . . . nem mondom. Van köztük tűrhető, sőt szép is. Az a kis barna ott ni, az meg egyenesen . . . egyenesen felém tart. Gyere te kis tündér, hadd csípem meg a pofidat . . . hehe . . . A tündér azonban szigorú Emma-hangon rám rivall:

— Géza, légy szíves, fejezd be a horkolást, mert ez már az egekbe kiált!

He! . . . Mi? . . . Hogy én hor . . . Rendben van, befejezem, de akkor kérem vissza a Tahitit a tündérrel. Követelem vissza a tündért!

Puff! Vége. Elszállt. Na, holnap este kezdhetem elölről . . .

Papp László

Ezt olvastuk

Mi történt hosszú idő után?

Az Esti Hírlapban olvastuk:

„Andai Ernő, aki számos darabban szerepelt éveken át a budapesti színpadokon, hosszú idő után — befejezte háromfelvonásos új vígjátékát.”

Andai Ernő sohasem szerepelt a budapesti színpadokon, se rövid, se hosszú idővel ezelőtt. Ő darabokat írt. Ezeket adták elő budapesti színpadokon. Ellenben állandóan szerepel a színpadon egy másik Andai, de az nem Ernő, hanem Béla. Az viszont nem írt új vígjátékot.

A Montesi per oknyomozó világtörténete

A kőkorszakbeli főszerkesztő ijedten nézett munkatársára, aki nyolc tonna gyönyörűen vésett kézirattal jelentkezett:

— Mi történt?

— Rómában ma kezdődik a Montesi per.

— Na jó, de ilyen hosszú kézirat!

— Bocsánat, ötezer tanu van. A lány a legmagasabb körökben forgott. Ez a per szerintem egészen nagy ügy és sokáig elhúzódik.

— Fenét! A közönség egy hét alatt megunja.

A kőkorszakbeli főszerkesztőnek igaza volt. A Montesi pert egy hét múlva már mindenki unta. De...

Sokezer év múlva Hannibál így szólt alvezéreihez:

— Siessünk Róma ellen. Már unom ezt a Montesi pert. Ha elfoglalom a várost, berekesztetem a tárgyalást. Elég volt ebből a Montesi ügyből!

Igaza volt, de...

Néróhoz beállított egy kiadóhivatali igazgató:

— Kérem, nagyon szeretném, ha írna egy verset a Montesi perről.

— Micsoda? Még mindig tart? Hát ez abszurdum! Na, majd én beszüntetem! Felgyújtom Rómát, akkor vége lesz annak a pernek!

És felgyújtotta, de...

1957-ben szedőküldöttség jelent meg egyik napilapunk szerkesztőségében:

— Kérem, már rosszul leszünk, ha ez az unalmas Montesi per kerül a kezünkbe. Szíveskedjenek kijárni, hogy veszélyességi pótlékot kapjunk, ha ezt szedjük...

A szedőknek igazuk volt, de...

2957-ben dühösen csapott az asztalra a főszerkesztő:

— Hát hallatlan! Még mindig ez a Montesi per. Mikor lesz ítélet?

A munkatárs sokatmondó mozdulattal tárta szét karjait:

— Ki tudhatja? Ma rendelt el az elnök bizonyításkiegészítést...

Palásti László

Ravasz rikkancs

— Nagy szenzációval megjelent a rendkívüli kiadás! Egyetlen szó sincs benne a Montesi-ügyről!!

Sajnos...

— Együtt nőttünk fel...

Külföldi...

A Belvárosi-kávéház előtt kisebb csődület bámul egy motorkerékpárt. Külföldi. Hogy milyen márkájú, azt e sorok nem-motorikus beállítottságú írója elfelejtette. A lényeg azonban a külföldiség volt, azok az önfeledt dicséretek, amelyekkel a körbenállók áldoztak az élménynek. Micsoda tengely... micsoda sebességváltó... micsoda lámpa... és még sok-sok részlet. Mintha szerelmes ifjú részletezte volna imádottja bájait.

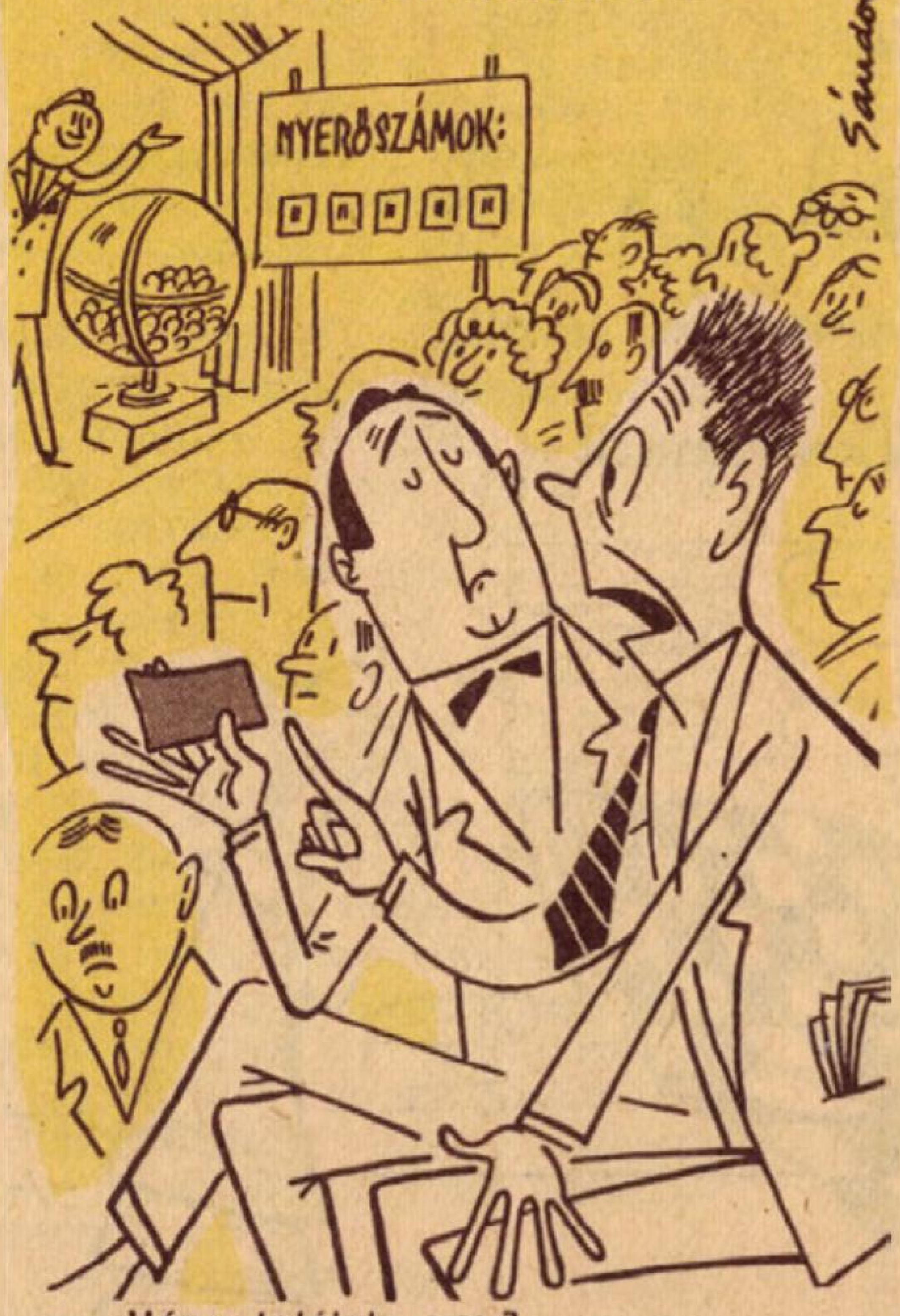
Közben megérkezett a tulajdonos is, és leereszkedő mosollyal fürdött az elismerés tengerében. Aztán hanyag mozdulattal felült gépére, hogy elszáguldjon a hódolók köréből. Sajnos, a motor nem akart megindulni. Hiába rugdalta, rugdalta, nem tudta berúgni. Csavart állított, káromkodott, de nem ment a dolog. Két hódoló szolgálatkészen odalépett:

— Szívesen megtoljuk!

A tulajdonos elfogadta a felajánlott segítséget. A két fiatalember nekigyürkőzött, megragadta hátulról a gépet és tolni kezdte. Vagy húsz méter után végre köhögni kezdett a motor, s az önbizalmát némileg visszanyert tulajdonossal nyergében tovapöfögött. A két hódoló elismeréssel nézett utána, s egyikük így szólt:

— Micsoda fogása van!

Lottó-húzáson

— Hány találata van?
— Öt!
— És ilyen nyugodtan ül itt?
— Igen... Ez ugyanis totószelvény.

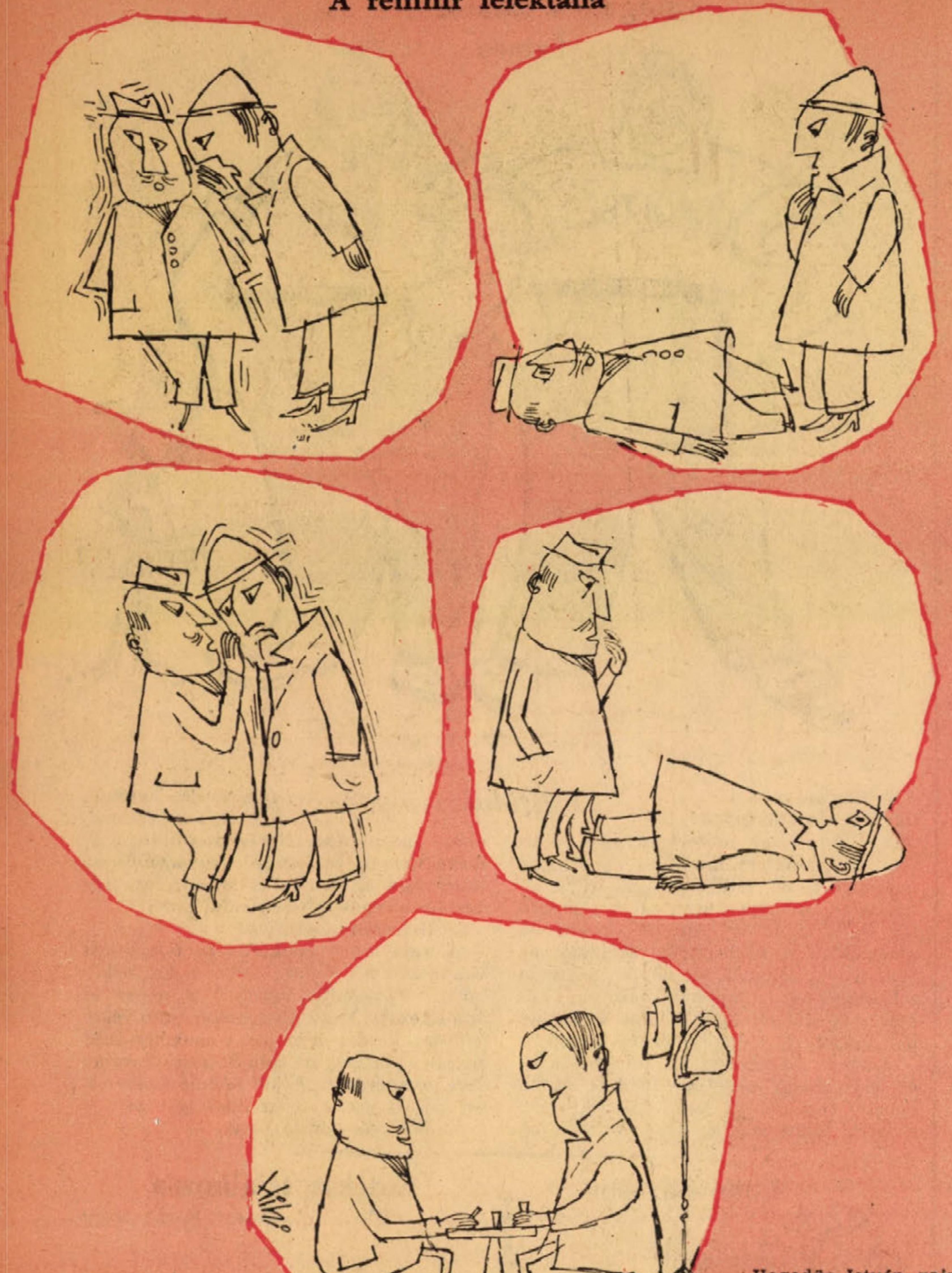
Érdekes találkozás

Sándor Károly rajza

— Gondolta volna maga azt, Páger, hogy 1957-ben Budapesten találkozunk?

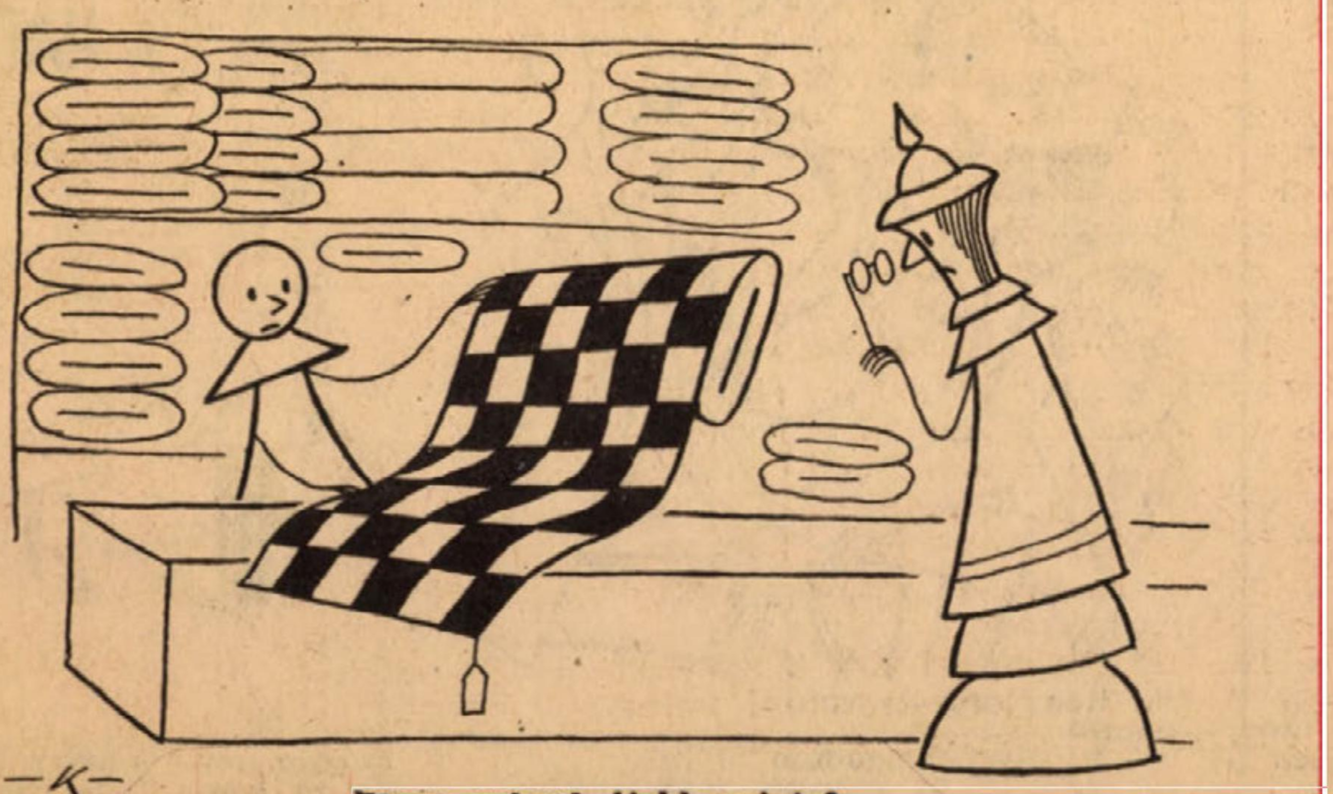
A rémhír lélektana

Hegedűs István rajza

— És egyébként mi újság?

Sakkrovatunk

— Nincs valami újabb minta?

Udvariasság

Réber László rajza

— Egy kis türelmet, keresem az aprót . . .

Látogató a faluról

Toncz Tibor rajza

— Gyere haza Lidi, otthon nincs az a nagy strapa, mint Pesten . . .

Izgalmas kaland

(Történik késő este nyolc órakor. Egy fiatal asszony most érkezett haza. A férje már az előszobában kérdezett tőle valamit, amire a nő tömören így válaszolt:)

— Te csak faggass, de ha megtudod miért késtem, minden hajad szála az égnek mered, fiam. Feltetted a teavizet? Szóval öt órakor randevúm volt Ágival a Kökörcsin eszpresszóban, az ember örül, hogy kimehet, ültünk itthon eleget az izék alatt, elég volt nekem folyton hallgatni a panaszkodásaidat, hol ez fáj, hol az fáj, szóval neki indultam, nem akartam pontos lenni, mert Ági mindig késik, de sajnos, te szoktad mondani, nincs időérzékem, véletlenül már öt óra előtt oda érkeztem. Megtörölted a lábadat szívem, megint sár van odakünn?!

— Leültem egy sarokasztalkához, hozták a duplát négy cukorral, egyet betettem a csészébe, hármat a táskámba . . . Miért ne mondjam részletesen, hát téged már az sem érdekel, hogy a feleséged micsoda szörnyűséges kalandon esett át?

— Amint kortyolom a kávét, egyszer csak észreveszem, hogy a szomszéd asztalnál két fiatalember szúrós szemmel figyel. Gondoltam talán a kalapomat bámulják, de aztán eszembe jutott, hogy olvastam az újságban, szoktak így erkölcsileg vigyázni a magányos nőkre, nehogy titkos kávézást kövessenek el, vagy hogy hívják ezt . . . Rettenetesen megijedtem . . .

— Jójó, persze hogy nálam volt a személyazonossági. Miért kell ezt ilyen gúnyos hangon kérdezni, amiért egyszer itthon felejtettem a vasúti jegyeket? Nyaralásnál ideges az ember! Nem is a végeredménytől féltem, de kellemetlen az ilyen igazoltatás, mindenki bámul, aztán mit lehet tudni, nem mertem megnézni a táskámat, hátha mégis itthon felejtettem az igazolványt, a végén még bevisznek, ugye meseautónak hívják azt a kocsit?

— Zavaromban rendeltem egy pohár szódát, de elfelejtettem meginni. Végre belibegett Ági, még csak nem is mentegetőzött. Amikor megkérdeztem, miért késtél, arrogánsan azt mondta: „Ugyan hagyj békében, nem fogom magam megerőltetni, hogy kitaláljak neked valamit, elég fejtörés mindig a férfiak-

nak hazudni a késésért, legalább mi ne bántsuk egymást."

— Odasúgtam neki, vigyázz, a tükör alatti asztalnál, a két fiatalember, ne nézz oda, minket figyelnek. Persze rögtön odabámult, tudod milyen liba! Mondtam, ezek az erkölcsfelügyelőséghez tartoznak, azt mondja erre Ági, tudod kire hasonlít a bajuszos, arra a motociklis mérnökre, akivel tavalyelőtt Földváron megismerkedtünk. Szegény Ági, csak csacsogott, nem látta rögtön a veszélyt, de aztán ő is észbe kapott, amikor ezek egymásnak hivatalosan sugdosni kezdtek. Úgy megrémültünk, beszélni sem mertünk, pláne Iláról, pedig Ági kapott tőle levelet, még táborban van, de a kanadai nagybátyja kiváltja. A két férfi meg csak nézett, nézett szugerálva, mintha nem is valódi, hanem mozidetektívek lettek volna. Ági valami nagyot akart produkálni és minden átmenet nélkül jó hangosan, hogy ezek is hallják, azt mondta: „Képzeld Juci, az uramat kétszer hívták az éjszaka beteghez." Jó-jó, tudom, hogy Éva vagyok, de ezzel is félre akarta vezetni őket. Az urát meg azért emlegette, hogy ezek hallják, hogy mink jó erkölcsöknek örvendünk. De ők csak meresztgették a szemüket, nyomozó tekintettel bámészkodtak, nem is bírtunk tovább, gyorsan fizettünk és neki. A telefonszámlát befizetted, fiam, nehogy kikapcsolják, mint negyvenhétben, amikor Erdélyben voltunk?

— Rohantunk az utcán, egymásba csimpaszkodva, mondtam, Ági ne nézz hátra, de ismered, rögtön visszanézett. Éreztem, jöttek utánunk, hol előztek egy pár métert, hol hátramaradtak, játszottak velünk, mint az egér a macskákkal. Egyszer csak mellémlép a bajuszos és azt mondja hivatalos hangon: „Hova sietnek a szép asszonyok?" Csak kapkodtunk levegőért, végre Ági megszólalt, jelzem életében először okosat felelt, azt mondta: „Megyek a férjemhez, körzeti főorvos, nála van a barátnőm férje, osztályvezető főmérnök."

— De ez sem imponált nekik! Azt mondja a másik: „Annyi baj legyen, talán azért nem olyan sürgős a dolog. Bemehetnénk ide egy pohár vermutra, nagyszerű zenekar játszik 9 óráig."

— Hogyhogy ilyen későn? Úgy megdermedtünk, hogy nem is tudtunk válaszolni. Bementünk velük tíz percre. Azért tartott ilyen sokáig, mert halálra röhögték magukat, amikor megtudták, hogy erkölcsnemesítő detektíveknek néztük őket. Együtt vannak hivatalban, nagyon kedves fiúk, úgy búcsúztak, kisztihand, kisztihand, hova szoktak járni, kezicsókolom?

— Ezt vártam tőled! Ezt a savanyú pofát! Persze, te jobb szeretted volna, ha a feleségedet elviszi a meseautó!

Stella Adorján

Összeköti az elméletet a gyakorlattal

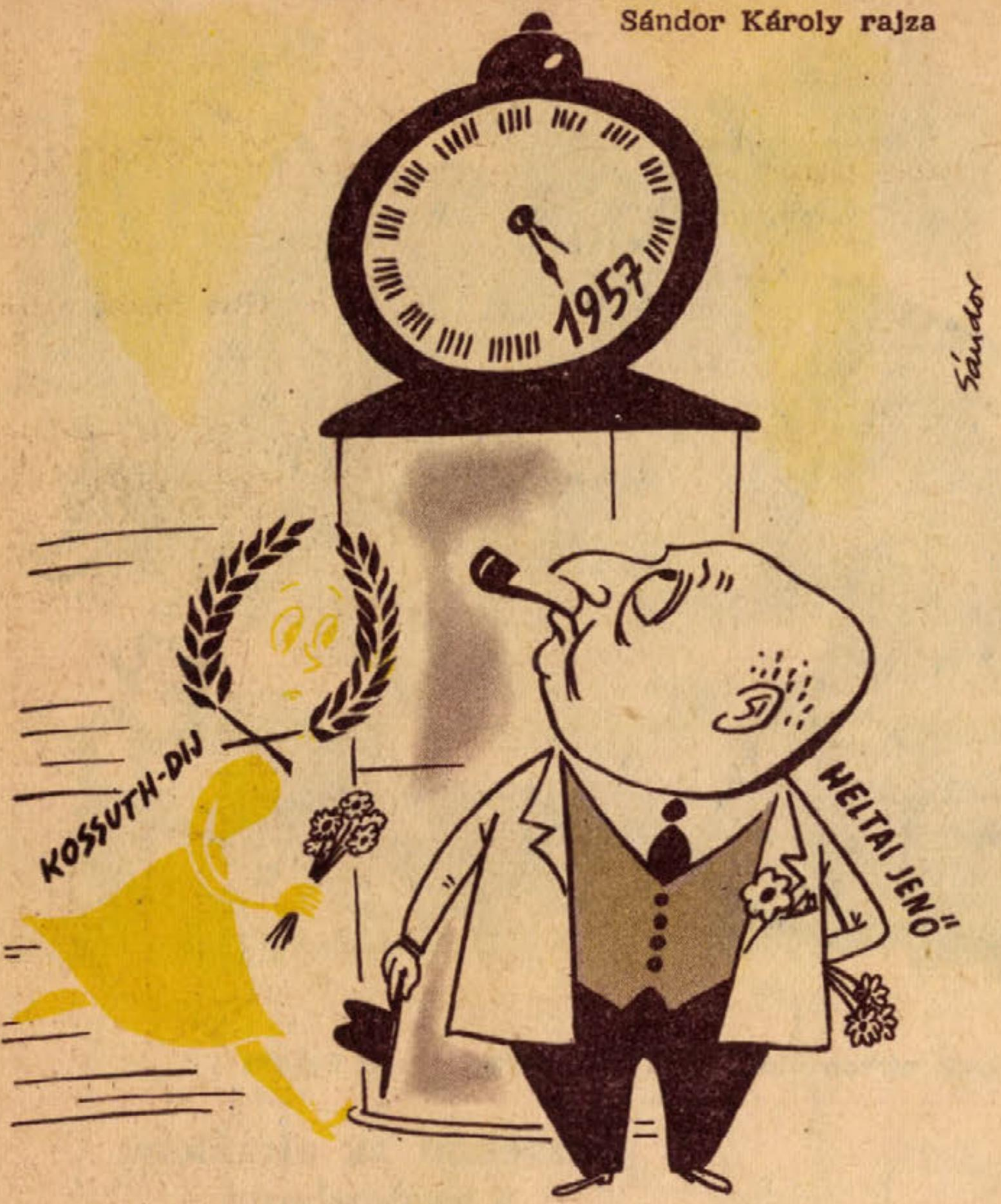
Kaján Tibor rajza

Pesti Don Juanok

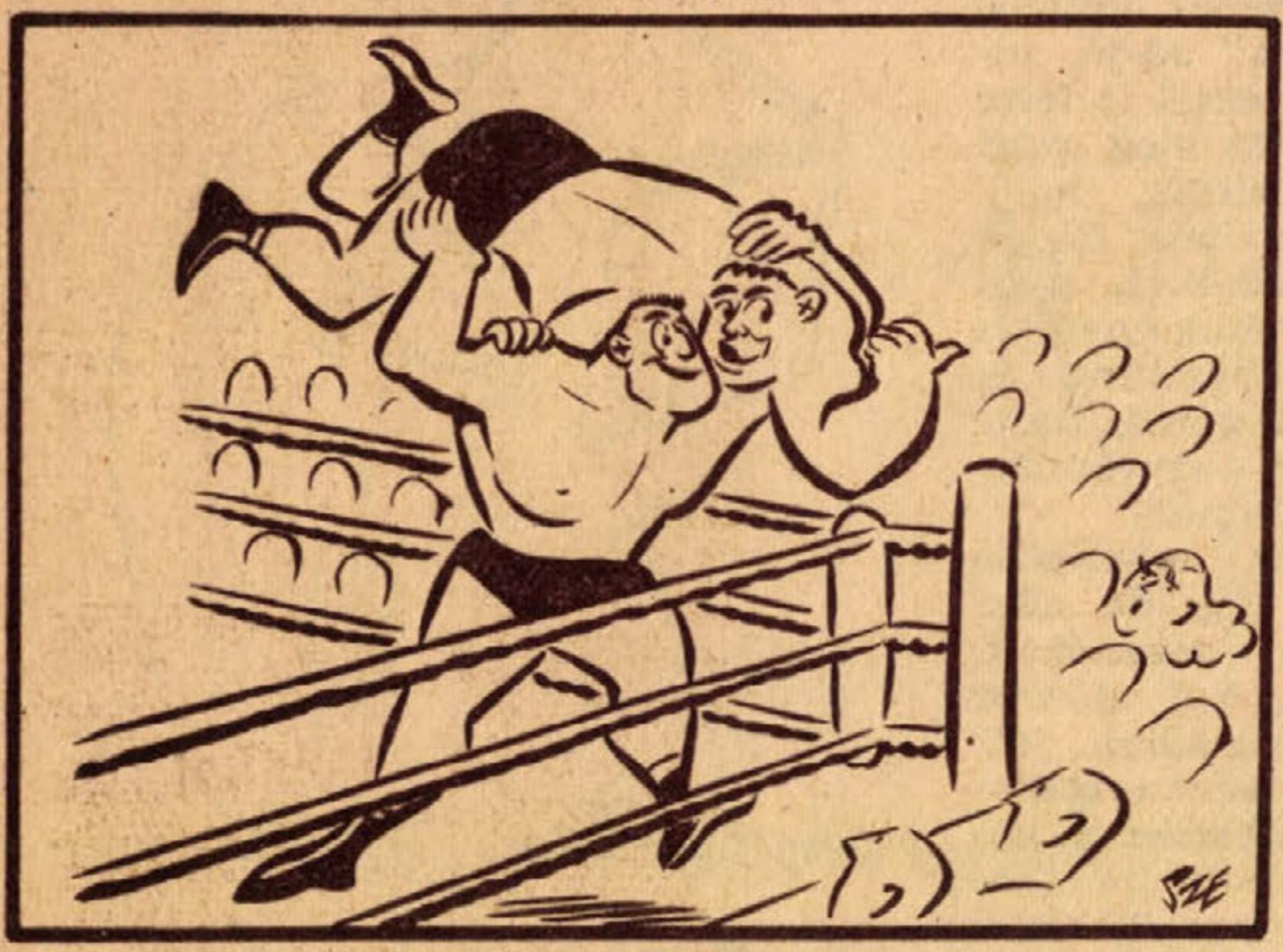
Márciusi randevu

Sándor Károly rajza

— Kicsit elkéstél, de azért nagyon örülök...

Pankrátorok

— Odadobj a második sorba, a szőke mellé!

HAZAJÖN-E PUSKÁS?

A lapokból arról értesültünk, hogy Puskás feltétlenül, biztosan, mihelyt megszámolta a pénzét, talán, soha, és évek múlva hazajön, nem jön haza, honvágya van és frászt tér vissza, de azért hazajön. Levelet, táviratot, anzikszot küldött pesti ismerőseinek, akik közölték a szerkesztőségekkel, hogy Puskás azt írta nekik, hogy visszatér a Honvédbe, a Ferencvárosba, az Újpesti Dózsába, a szülői házba, a Rozmaring eszpresszóba, esze ágában sincs künn maradni és nem jön haza, edző lesz Tanganyikában és püspök Salzburgban, tehát hazatér, ha közben nem marad kinn. Puskásné is megerősítette férje nyilatkozatát, amelyet tulajdonképpen nem is mondott, azaz mégis.

Mi csak annyit szeretnénk hozzátenni régi friss értesüléseinkhez, hogy szeretettel várjuk Puskást és maradjon ott, ahol van, de azért feltétlenül jöjjön haza, mert mi már rettenetesen odavagyunk érte és unjuk az egész Puskás-ügyet.

(m.)

A varázsló

A nő a szomszéd padon ült, behunyt szemmel napozott, s csak néha nyitotta ki a szemét, hogy hunyorogva átnézzen a pesti rakpartra. Én barátommal beszélgettem atomfizikáról, Marcus Aureliusról és a világ jövőjéről, ha jól emlékszem, mert ugyan miről beszélgessen az ember egy tavaszi napon a Margitszigeten. Az egyes témakörök laza összefüggéseire jellemző volt, hogy többször is átnéztem a nőre, s miközben barátom éppen a hőhalállal kapcsolatban a termodinamika második alaptételéből kiindulva bírálta Clausius álláspontját, szórakozottan megkérdeztem:

— Vajon ki lehet ez a nő?

Barátom lustán átpillantott, aztán legyintett.

— Jó — mondtam —, lehet, hogy nem fontos. De mégis... itt van egy emberi lény, alig tíz méterre tőlünk. Ki tudja, kicsoda, honnan jött, merre megy, milyen tervei, milyen fájdalmai vannak, mi lakozik benne. Minden ember egy külön világ.

Barátom a fejét csóválta, láthatóan bosszankodva azon, hogy félbeszakítottam valóban magvas fejtegetéseit. Aztán még egyszer megnézte a nőt.

— Zongoratanárnő — mondta — Világos, meg kell nézni hosszú ujjait. Látod, hogyan dobol idegességében? Kinyujtja az ujjait egy oktávnyira. A külsejéről különben nem nehéz megállapítani, hogy szegény, anyagi gondjai vannak. Nézd meg a jobb csuklóját, vékony csíkot látsz rajta, ahol nem érte a nap. Nemrég tette zálogba a karóráját. Albérleti szobában lakik, az egész magatartásán látszik az a bizonytalanság, amelyet a főbérleti lakás hiánya okoz. A nő különben is sorsüldözött, a hajában az a vékony ősz csík nagy megrázkódtatás emléke. Kit veszthetett el? Férjét? Nem asszony, tipikusan vénlány. A vőlegénye volt az illető, hirtelen halt meg. Így maradt pártában szegény nő. Nem volna szabad napoznia, fáj a feje, nézd, hányszor simítja végig a homlokát. Magas vérnyomása van, állandó orvosi felügyelet alatt áll. Kis amulett a nyakában, nagyon vallásos, minden vasárnap templomba jár. A cipője... igen amerikai rokonai vannak, akik használt holmikat szoktak neki küldeni. Azok sem jómódúak... várjunk csak... kalapszalonjuk van kint, vagy valami hasonló. Mit akarsz még tudni? Negyven-egy-negyvenkét éves. Kedvenc zeneszerzője Bach...

Elhallgatott, aztán mikor látta, hogy egy kicsit hitetlenül nézek rá, mosolyogva mondta:

— Mindig óvatos, hitetlen voltál. Ha nem hiszed, kérdezd meg tőle.

Rövidesen ott is hagyott, dolga volt, vagy unta társaságomat. Én persze nem mentem oda a nőhöz, de módfelett izgatott a dolog. Nagyon szerettem volna tudni, hogy mi helytálló ezekből a feltevésekből, s persze arra is gondoltam, hogy majd kinevetem nagyképű barátomat légből kapott következtetéseiért. Annyira elhatalmasodott rajtam a kíváncsiság, hogy amikor a nő felkelt, követtem őt. Ilyen módon megtudtam, hol lakik, s hozzáfoghattam a nyomozáshoz. Az eredmény megdöbbentő volt. Barátomnak minden megállapítása hajszálpontosan egyezett a valósággal. A hideg futott végig a hátamon, amikor a nő, akit közben személyesen is megismertem, félig lehunyt szemmel, halkan válaszolta egyik kérdésemre, hogy számára a zene Bachot jelent, s Bach a zenét.

Úgynevezett józan felfogású ember vagyok, a babonát mindig lenéztem, és mindent, ami nem volt kézzelfogható és világos. Hazajáró lelkek nálam nem találtak otthonra, a miszticizmus mindig távol állt egyéniségemtől. De most valami megremegett bennem, valami soha nem ismert érzés kerített hatalmába. Mintha Hamlet súgta volna fülembe, hogy több dolgok vannak földön és égen, Kálmán, mintsem bölcselmetek álmodni képes. Egyszerre törpének éreztem magamat, megrendülve egészséges világszemléletemben, amelyet józanságnak neveztem. Hátha más is van a világon, mint ami a közönséges emberek számára hozzáférhető, a dolgok rejtett oldala, anyagtalan finom kapcsolat az arra hivatott emberek között, új érzékszerv, amelynek segítségével át lehet látni mindenen. Intuíció, clairvoyance... vagy valami más titokzatos hatalom...

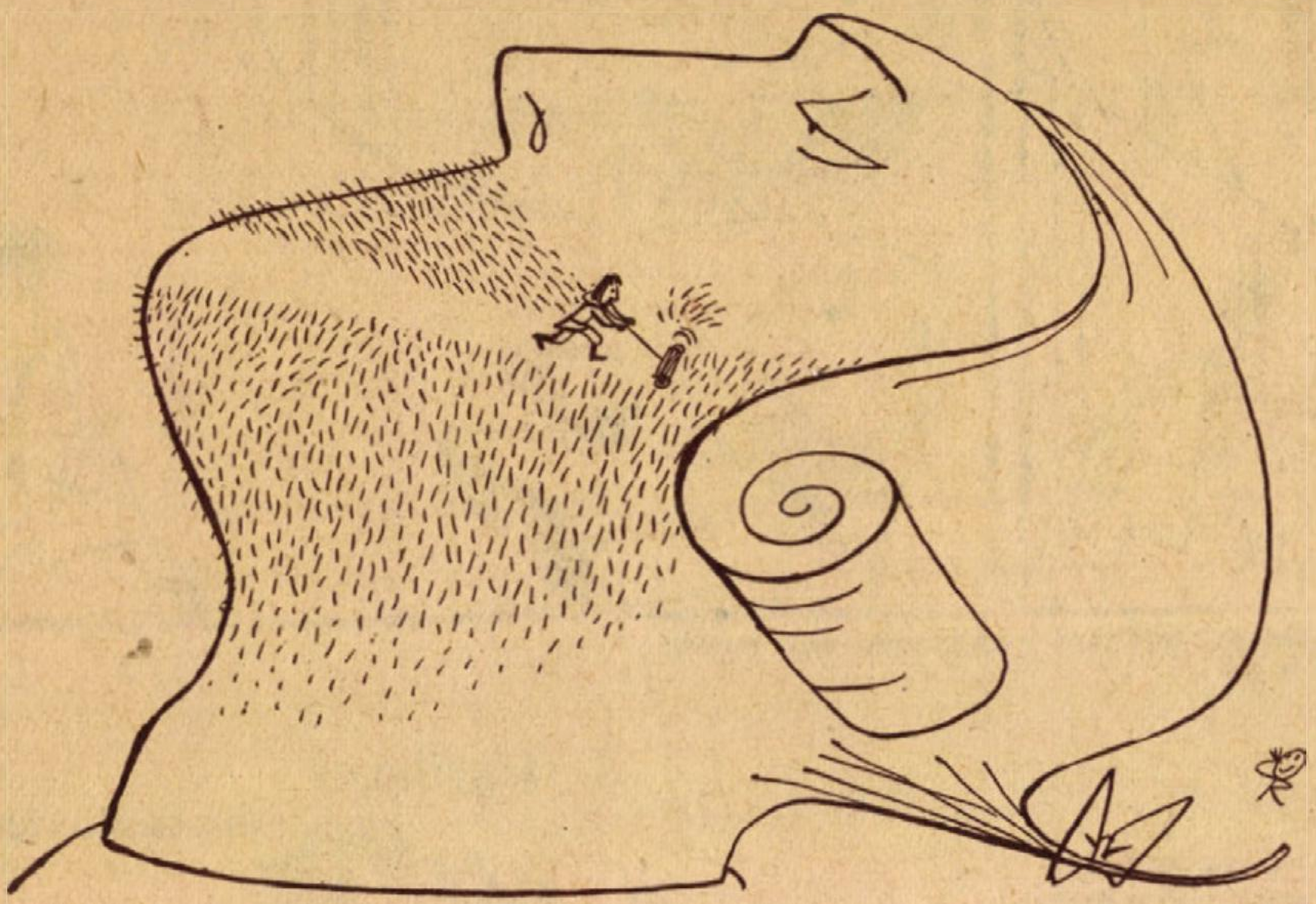
— Varázsló vagy! — mondtam barátomnak, amikor megilletődötten beszámoltam neki kutató munkám eredményéről. — Hogyan tudhattál mindent ilyen pontosan erről a nőről?

— Húsz éve ismerem — hangzott barátom válasza.

Feleki László

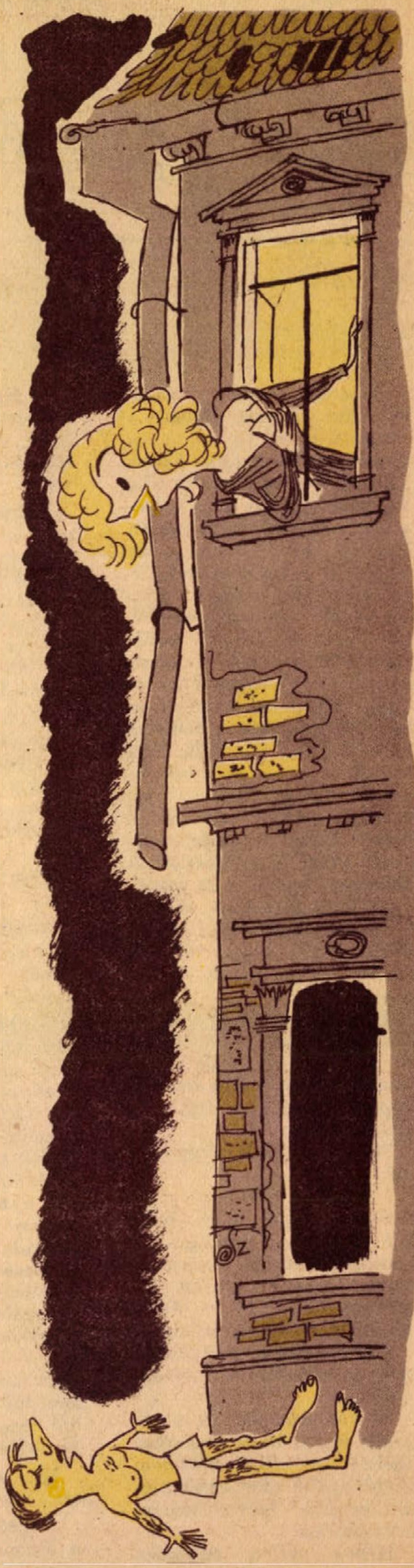
Gulliver a törpék országában

Réber László rajza

Rosszak az esőcsatornák

Szűr-Szabó József rajza

— Janikám, gyere vissza, nem a férjem csengetett!

Hátha valaki nem ismeri...

A viccirodalom klasszikusai

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Cseng a telefon, Mancika felveszi a hallgatót.

— Halló, Mancika — mondja egy kellemes férfihang. — Itt Putnoki Jenő. Ne haragudjon, hogy ilyen korán reggel zavarom, de az éjjel a bálban megkértem a kezét, és most már nem emlékszem, hogy igent mondott-e, vagy nemet.

— Jó, hogy szól, Jenő — örvendezik Mancika. — Emlékeztem, hogy az éjjel valakinek igent mondtam, de nem tudtam, kinek...

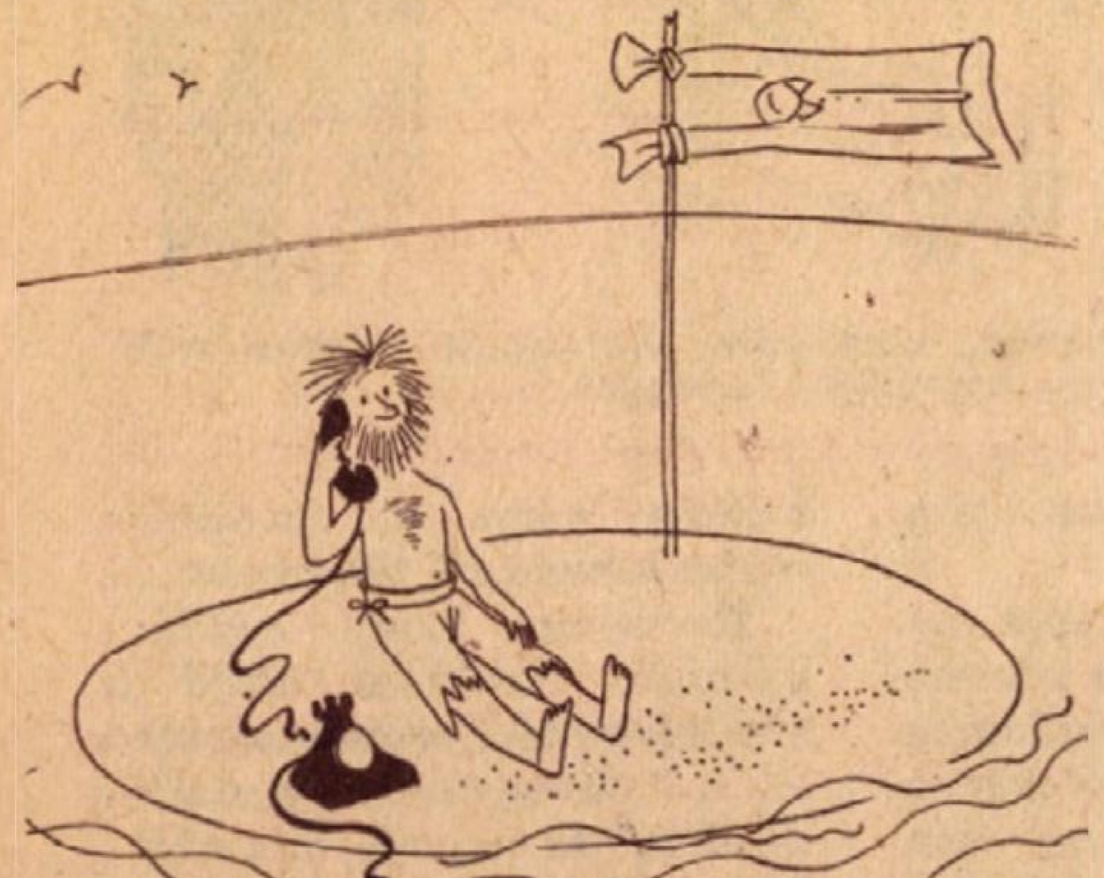
*

A kirándulók meglátnak egy juhászt, aki a juhait legelteti. Egyikük beszédbe elegyedik vele.

— Ugye szörnyen unalmas dolog egész nap egyedül lenni a juhokkal? — kérdezi.

— Nem a — nyugtatja meg a juhász. — Mindig jár erre valaki, aki megáll és mindenféle marhaságokat kérdez.

Az óceán közepén

— Halló, hibabejelentő?

Sámli Anasztáz titka

1.

Előljáróban megállapítom, hogy a női lélek örök rejtély. Ennyi első fejezetnek elég is, ezen évekig el lehet gondolkozni.

2.

Sámli Anasztáz nem volt szép férfi — mondaná egy olyan író, aki szereti a ködösítést, az elkenést. Én férfias nyíltsággal megmondom, hogy Sámli Anasztáz ronda volt. Az arca fiatalkorában egy cerkófmajom és egy gibbonmajom keresztezésére emlékeztetett, azóta azonban sokat csúnyult. Egyik lába óláb volt, a másik ikszláb, ami még a novellákban is a legnagyobb ritkaságok közé tartozik.

3.

Sámli Anasztáz után mégis szaladtak a nők. Tűzrőlpattant fiatalasszonyok, álmatag, liliomfehérségű és mézédességű hajadonok futottak utána; és ő ezt a világ legtermészetesebb dolgának tartotta. Sámli Anasztáz azon csodálkozott volna, ha nem futnak utána a nők.

4.

Az olvasó nyilván most valami turpisságot orront. Azt hiszi, ki fog derülni, hogy Sámli Anasztáz megütötte a totó- vagy lottófőnyereményt, vagy amikor Yves Montand Pesten vendégszerepelt, két jegye volt hozzá és azért futottak utána a nők.

Nem, ezek ócska humorista-fogások, nyugodjon meg az olvasó, ilyesmiről szó sincs.

5.

Egyszerűen arról van szó, hogy Sámli Anasztáz hivatásos piaci tolvaj volt, a cekkerekben és a ridikülökben kereste meg a megélhetéséhez szükséges összeget. Ezért futottak utána a nők és futás közben azt kiabálták: Fogják meg!

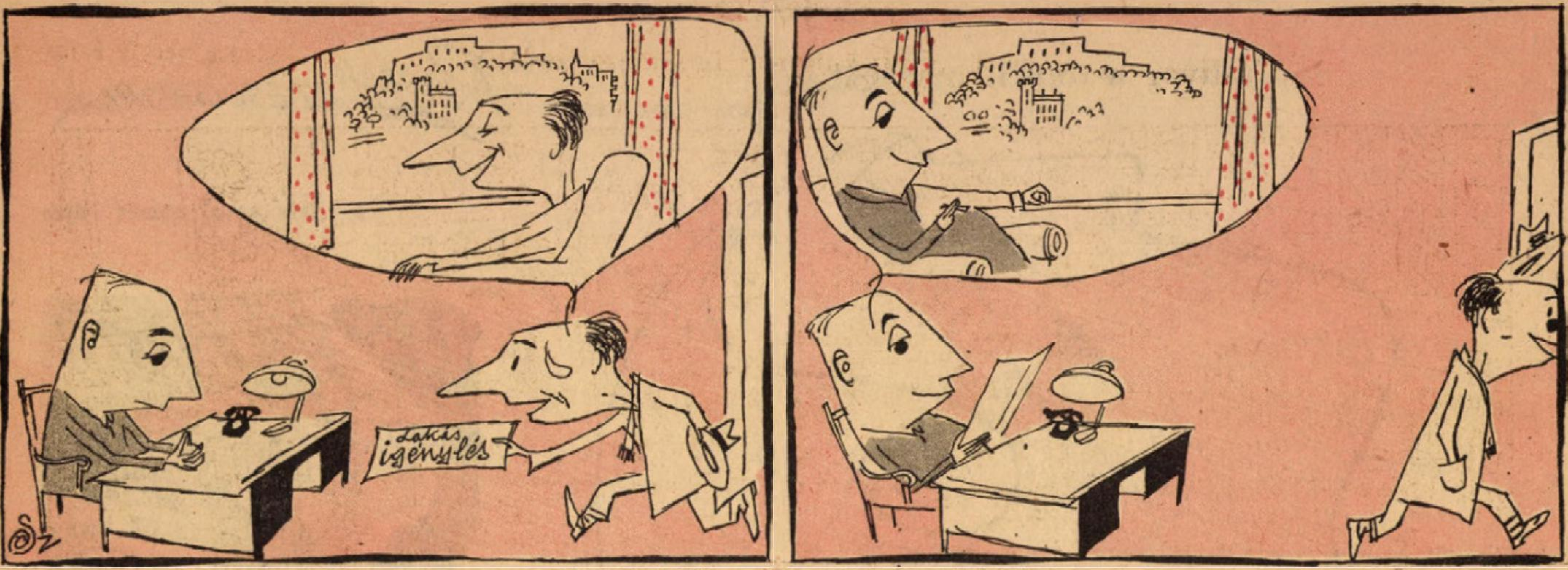
6.

Tanulság: Igaz az a régi mondás, hogy a férfinak csak egy fokkal kell szebbnek lennie az ördögnél. Ne csüggedjünk, mint láttuk, egy kis ügyeskedéssel a legcsúnyább férfi is fel tudja kelteni a nők figyelmét.

(g. m.)

Gondolatátvétel

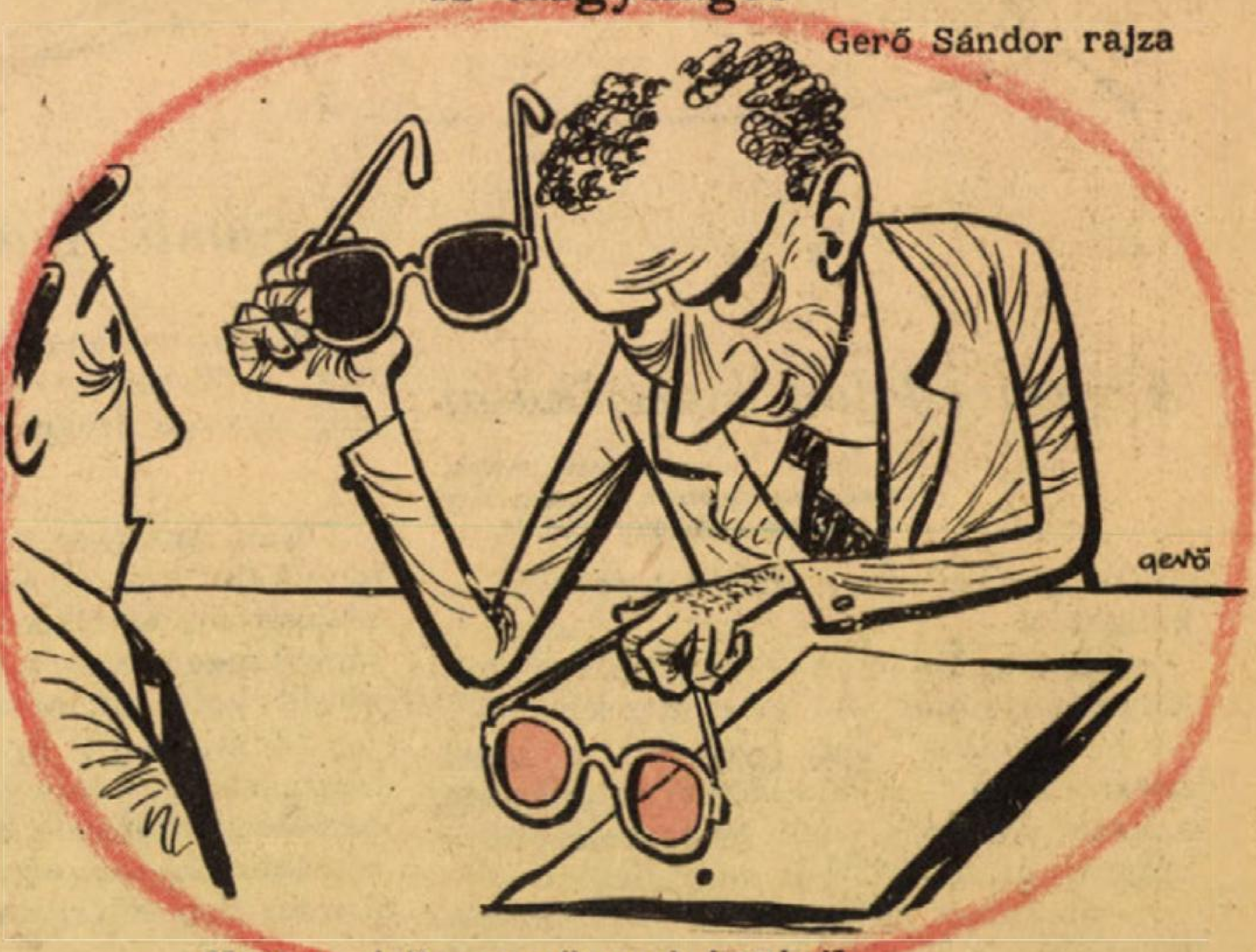
Szűr-Szabó József rajza

— Kérem, találtam magamnak egy lakást!
— Én is!

A tárgyilagos

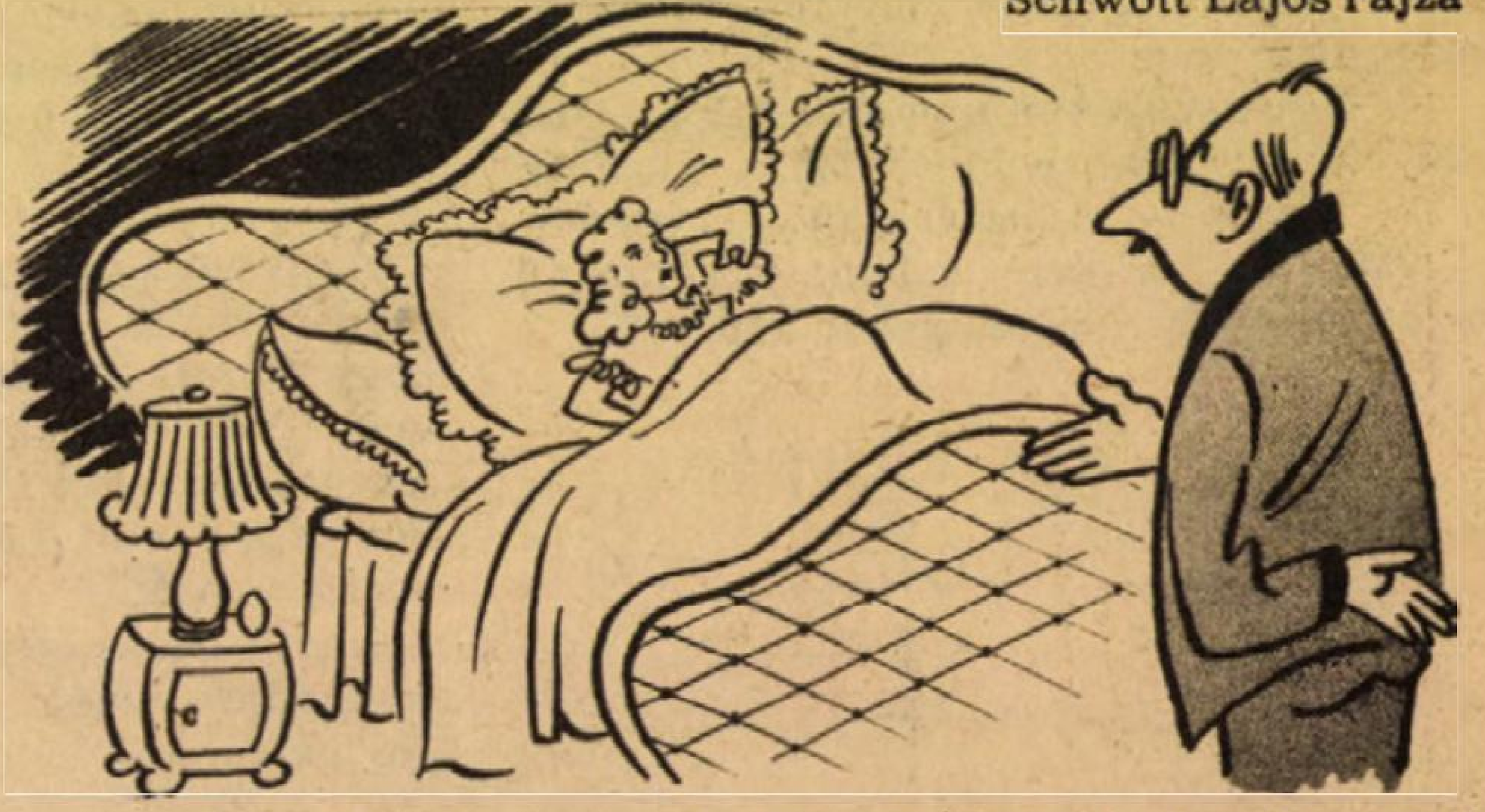
Gerő Sándor rajza

— Most melyik szemüveget hordod?
— Az attól függ, miről van szó!

Sovány vigasz

Schwott Lajos rajza

— Légy türelemmel, kisanyám, holnaptól kezdve már foglalkozom veled — nyugdíjba megyek.

A Csodafelnőtt

Ismerek néhány csodagyereket. A kis Mozart a zongora előtt, — ki ne ismerné ezt a kedves képet. Chaplin ötéves korában már kedvenc színésze volt a londoni kabarészínpadoknak. Vagy a kis Leonardo da Vinci, — de ne is az óriásokról beszéljek, hanem a mindennapok csodagyerekeiről, kik korukhoz képest csodálatra méltóan fejlettek. Szomszédom kisfia négyéves korára elragadó képeket fest. Unokabátyám hároméves kislánya kész táncosnő. Mondják, hogy a tömb-megbízottunk hároméves fia görögül idéz az Odysseiá-ból, s hogy öcsikéje féléves korában hagymás rostélyost evett bugylibicskával. Engemet magamat is csodagyereknek tartottak, illetlen volna itt foglalkozni nekem velem, nem is szólok róla bővebben és nem is ide akarok kilyukadni.

Hanem oda, hogy miért nem tartanak számon, a a csodagyerek mintájára, csodafelnőttet is, aki korához képest csodálatra méltóan elmaradott.

Mondok mindjárt egy példát:

Utazok a villamoson, fel száll rá egy tősgyökeres pesti lakos asszony, mindjárt izgatottan száll fel, nyújtja az átszállójegyét és azt kérdi a kalauztól: — Megy ez a kocsi az utolsó megállóig?

Azt mondja erre a kalauz, igen megértően és előzékenyen:

— Kéremszépen, ez a villamos éppen az utolsó megállóig megy, onnan már nem megy tovább, mert az az utolsó megálló, hanem onnan visszafordul.

Hanem ezt az én asszonyom nem érti még elég világosan, mert gyanakodva nézegeti a kalauzt és azt mondja:

— Ne nézzen engem hülyének, hanem azt mondja meg, hogy az utolsó megállóig tudok-e utazni ezzel a kocsival?

A kalauz nem nézi hülyének, — csak bennem kezd derengeni, hogy itt most a csodafelnőtt egy érdekes példányával lett találkozásom, — éppen ezért a kalauz azt mondja szépen, hangosan, jól artikulálva a szavait a kérdezőhöz:

— Arra tetszik gondolni, hogy esetleg változott volna a villamos útiránya, vagy esetleg a kocsiszínbe megyünk. Nem, kéremszépen, a kocsi az eredeti útvonalon jár.

Erre az asszony így válaszol:

— Mit tudom én, hogy mi a maga eredeti útvonala, hanem hogy megyünk-e a Ranolder utcáig?

— Oda nem megyünk, kéremszépen, mondja ismét nagyon megértőn a kalauz, — s még akkor se mennénk oda, ha történetesen az utolsó megálló után lenne még egy utolsó megálló, mert a Ranolder utca az ellenkező irányban van. Úgy hozta a sors, hogy a másik irányba tetszett felszállni és így semmi egyébre nincsen szükség, minthogy le tetszik szállni most majd a megállóhelynek nevezett megállónál és az ellenkező irányba tetszik felszállni, és azután ott tetszik majd tudakozódni a kartársamnál, hogy hol tetszik majd leszállni a Ranolder utcához.

Mire az asszony bosszúsan csak ennyit mond:

— Szóval, hogy nem megy a Ranolder utcáig! Kezdte volna mindjárt ezzel!

Azzal kimegy a perronra, s jól érthetően leszögezi véleményét a kalauzról és a párbeszédet végighallgató utasokról.

— Hülyék, — mondja magának, mert nyilván nincsen egyetlen utas sem a villamosban, akinek szellemi képességei felfoghatnák az asszonynak a világ dolgairól alkotott nézeteit és ítéletét.

Leszáll végre, és akkor ottmarad a járdaszigeten. Nem megy át a túlsó oldalra, hanem várja az utánunk soron következő villamost...

Remélem, hogy példám nyomán megindul majd a csodafelnőttek számontartása is, a versengés, hogy családunkból és ismerőseink köréből minél több csodafelnőttet mutathassunk fel és ezzel is gazdagíthassuk kicsiny, de büszke társadalmunkat.

Somogyi Pál

A JÖVŐ

. . .ha a „múlt-kultusz“ így megy tovább!

Sándor Károly rajza

Le a bürokráciával!

Pecsétnyomó ügyben

Karórával szerettem volna meglepni vidéken lakó fiamat. Szabályszerűen becsomagoltam, vászonba csavartam és pecsétviasszal leragasztottam, — a posta előírásai szerint. A postán közölték velem, hogy csak akkor vehetik fel a küldeményt, ha a viaszt saját monogramos, vagy címeres pecsétnyomóval ütöm le. Megmondtam, hogy nem vagyok magyar nemes, nincs címerem, de még monogramos pecsétnyomóm sincs.

Válasz: a szabály, az szabály, amely alól nincs kivétel. Rendben van, megértettem. Ha nem, hát nem. De egy valamit azért szeretnék a postától megkérdezni:

Csak nem képzelik, hogy előbb címeres, vagy monogramos pecsétnyomót csináltatók, hogy egy csomagot feladhassak?

Balla Gerő
Bp., I., Táncsics M. u. 5.

Északmagyarország

című lap március 5-i számának „Hazám, hazám, te mindenem“ cikkében olvassuk:

„Szeretjük azt a földet, amelyen születtünk, melyről Kölcsey Szózatában írja: „Bölcsőd az, majdan sírod is, mely ápol s eltakar!”

Közöljük az Északmagyarország szerkesztőségével, hogy — amennyiben a magyar irodalomtörténetnek és az eredeti kéziratnak hinni lehet, — a Szózatot nem Kölcsey, hanem Vörösmarty írta.

Fontos a külkereskedelem is

Egyes „impexek” dolgozói zavartan fordulnak oda a német, szovjet, holland, libanoni, angol, francia, vagy indonéz vevőhöz:

— Bocsánat monsieur (mister, tovaris, mynheer, signore stb.), erre balra, azután jobbra, nem, ez csak egy volt fürdőszoba, nem, ez sem a dolgozószoba, ez irattár, azelőtt konyha volt. Sajnos, az átépítés miatt csak erre tudunk keresztülmenni, de már itt is vagyunk. Foglaljon helyet. Szóval három vagon áruról lenne szó...

Valahogy így történik. A Chemolimpex, az Importex, a Mineralimpex és a Transelektro külkereskedelmi vállalatok nem tudják feleiket megfelelő miliőben fogadni. Az egyes osztályokat valóban csak fürdőszobán keresztül lehet megközelíteni. Ezt a K. P. D. Sz. külkereskedelmi szakmai bizottsága is megállapította.

Az áldatlan állapot megszüntetése érdekében az érdekelt impexek közül a Mineralimpex és a Transelektro a Magyar Ifjúság útja 12. szám alatti ház II. és III. emeletén levő irodahelyiségek kiutalását kérte. Ezekért a zártfolyosós, gyönyörű irodahelyiségekért, amelyekből most lakások készülnek, — az impexek cserébe lakás céljára kiválóan alkalmas volt lakószobákból álló, de eddig irodának használt helyiségeiket ajánlották fel. A kérést a Közelbiz elutasította...

A Maros utcában is felszabadult egy ház, amelyet most nagy költséggel lakásokká alakítanak át, de irodának úgy lenne jó, ahogy van. Az impexek itt is cserét ajánlottak, de ezt a kérést sem teljesítették.

Ezek az intézkedések nem a takarékosságot szolgálják, hanem inkább arról tanúskodnak, hogy egyes illetékes szervek nem nézték meg a lexikonban a „koordinálás” szó jelentőségét. Nézzék meg... Ha nem tudnák: fontos a külkereskedelem is!

(sti)

Milliós üvegházak

Vannak ügyeskedő emberek, akikről a szájhagyomány azt szokta mondani, hogy a jég hátán is megélnek. Ezek közé tartozik B. J. hőtechnikai főmérnök is, aki 1953 decemberében a hasára csapva ezt mondta: Kerül, amibe kerül, de a Tengerszem utcában legyen egy primőrtermesztő kísérleti telep! Ezt az elgondolását rögvest papírra vetette és december 24-i keltezéssel benyújtotta a Belkereskedelmi Minisztériumnál működő Állami Gazdaságok Igazgatóságának. Ott megint a hasára csapott valaki és azt mondta: Ez jó, mert ilyen még nem volt! Ezek után már ment minden, mint a karikacsapás.

1954 telén már elkészültek a közel hárommillió forintot felemésztő kísérleti üvegházak és hollandágyak.

Az ünnepélyes megnyitóra, egyik napról a másikra, olyan paradicsompalántákkal ültették be szorgos kezek a csodaágyakat, amelyeken már érő piros paradicsom volt. A meghívott vendégek szájtátva bámulták a csodát és elhitték a thermál-telep alkotóinak, hogy itt idővel nemcsak télen pirosodó paradicsomot, paprikát és egyéb hazai újdonságokat lehet előállítani, hanem, ha a szükség úgy kívánja, még narancsot is. Ez igen! — bólogattak azok, akik bólogatni szeretnek. De a szakemberek egy része nem bólogatott, hanem inkább kellemetlen kérdéseket tett fel az újítóknak. Például: miért nem dél felé épültek az üvegházak, hogy a napfény jobban érje őket? Meg aztán: mi lesz akkor, ha egy dermesztő, hideg tél idején bedöglik a Széchenyi-fürdő motorja és megszűnik a melegvízszolgáltatás? Vagy: mi lesz akkor, ha a Lokomotív-strandfürdő, amely ugyanerre a hálózatra van kapcsolva, valamivel több melegvizet használ majd el, mint amit neki szántak? Akkor bizony, — mondották a szakemberek, — megfagynak majd a szegény melegházi ígéretek, elsárgulnak, elhervadnak és velük együtt pusztulnak a beléjük fektetett milliók is. Sajnos, ezek a szakértői sirámok elvesztek az ünnepi hangulat áhítatában.

Mikor azonban az ÁG Igazgatósága saját pénzén tapasztalta, hogy ezek az üvegházak nem váltják be a hozzájuk fűzött reményeket, az egész építményt átpasszolta az érdi Állami Gazdaságnak. Az érdiek megpróbáltak úgy gazdálkodni ezekkel a monstrumokkal, hogy jusson is, meg maradjon is. De a rosszul idomított üvegházak hősiesen ellenálltak minden ésszerű termelésnek. Végül is az érdiek megunták a dicsőséget és 1955 március 1-én továbbpasszolták a kísérleti telepet a Fővárosi Virág- és Dísznövénytermesztő Vállalatnak.

Mikor ez a 2. számú áldozat elkezdte a gazdálkodást, nyomban felszínre került a thermálházak jónéhány hibája:

1. A jelenlegi fűtésrendszerrel nem lehet az üvegházakat biztonsággal üzemeltetni.

2. A fűtésberendezésnek több szempontból kifogásolható hibája van.

3. A csőhálózat több helyen máris kilyukadt.

4. A növényházak vasszerkezetei a felmelegedés okozta tágulás eredményeként kitördelik magukból a beépített üveglapokat stb., stb.

Ennek ellenére a dísznövényesek megpróbálták a lehetetlent, de rövid idő alatt rájöttek arra, hogy kár a gőzért, és 1957 elején továbbpasszolták a Fővárosi Fürdő Vállalatnak.

Most tehát a melegvizet adó gazda maga vette kezelésbe a növényházakat és megpróbálja menteni, ami még menthető.

Ezek után, ha valaki azt hiszi, hogy a Tengerszem utcai kudarcon tanultak az illetékesek, az alaposan téved. Ugyanis B. J. főmérnök és társai 1955 novemberében 200.000 forintos hitelkeret biztosítása után egy újabb hasonló növényház építésére kaptak engedélyt. Ezúttal a Margitszigeten. De ez sem sikerült.

Hogy a következő építkezésre kitől és hol kapnak pénzt és engedélyt, e pillanatban még bizonytalan. De jó lenne, ha az illetékesek visszamenőleg megnéznék ezeknek a rosszul sikerült építkezéseknek minden mozzanatát és okulnának belőle. A felelőtlen ügyeskedőket, akik időközben a szélrózsa minden minisztériumába szétszóródtak, szemmel kell tartani, mert ha nem néznek a körmükre, igen könnyen megtörténhet, hogy mire egy szép napon felébredünk, a Citadella helyén egy elefántkeltető kísérleti állomást létesítenek. Mi pedig majd futhatunk a pénzünk után.

Bernáth Ede

Bede Anna:

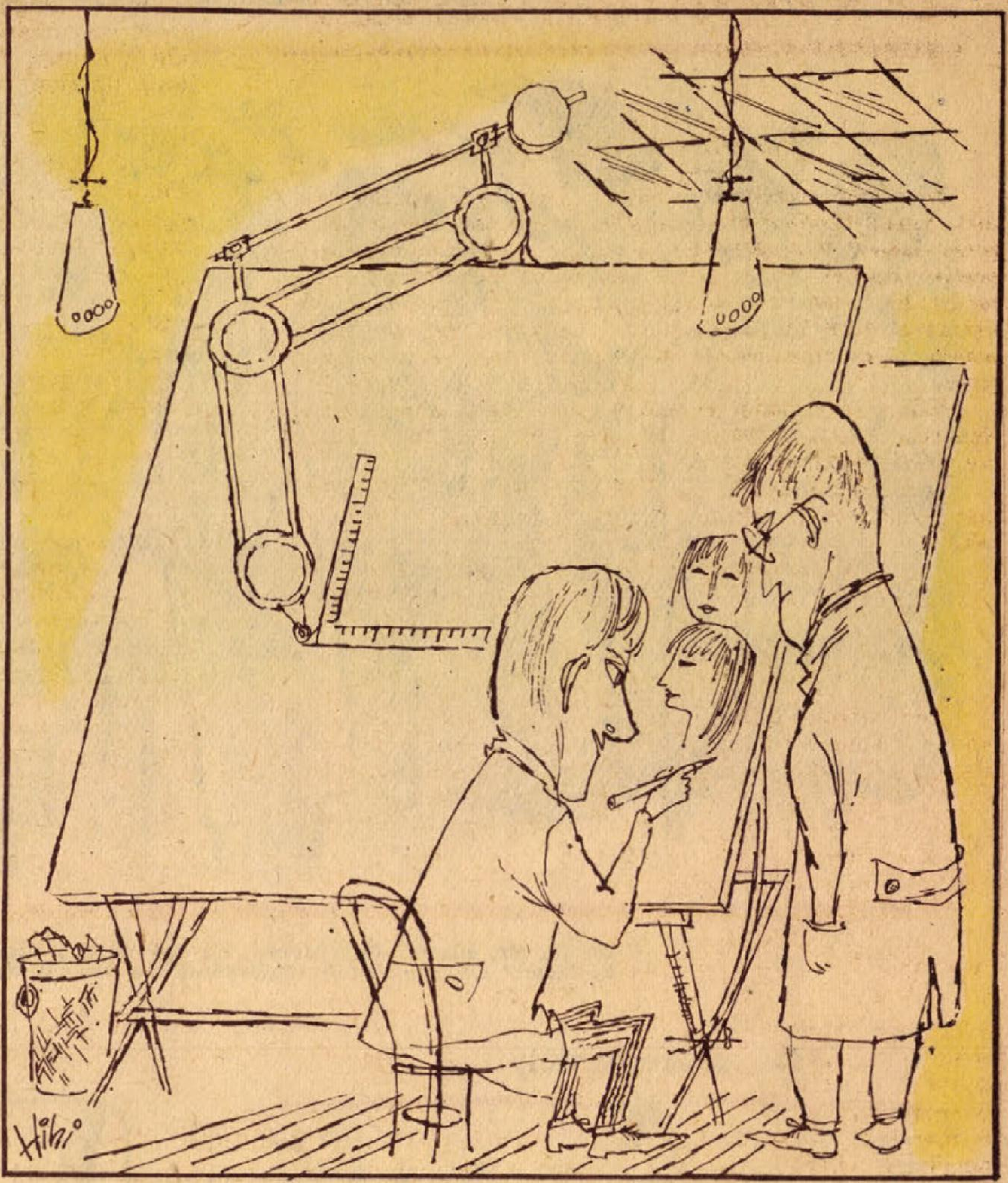
Öcsém

Én irigylem ezt a Pistát,
Mert elromolhat bármi,
Amit meglát, vagy nem is lát
Mindent meg tud csinálni.
És a szivében nincs harag,
Mindent vigan visz véghez:
A házhoz gerendát farag,
És lécet a cseréphez,
Hegedün játszik és kapál,
Az órát megjavitja,
És nincs előtte büszke zár,
Melynek ne volna nyitja.
Elháritott már annyi vészt,
És jöhet majd megint vész,
Csak ennyit mondunk: Pista, nézd...
És ő mindent elintéz!
Ha verset ír, az sikerül.
Bármire kérik, bólint.
És a kezéből kikerül
Ezer dolog, és jó mind!
Tudja: mely csillag merre jár,
És hogy mikor van ujhold,
S ha egy fazék repedne, már
Kerül kezéből új folt;
És mindennek, bármerre néz,
Van szege, kulcsa, foltja,
Nincs számtanpélda, mely nehéz,
Az életet megoldja!
Ha Gordiumba ő kerül,
Legyen csomó kosárnyi,
Kibontja ő feltétlenül,
Hogy szét se kelljen vágni!
A zongorában nincs akkord,
Mely elbujhat előtte,
Bármely súlyt nem fáradva hord
Erős hátára kötve,
Villanyt javit, lámpát szegel
És őt félik a lángok!
Ő mérnök lesz, öt év se kell,
S megméri a világot!

A költőnek „Reggeli napsütés" című kötetéből. (Magvető)

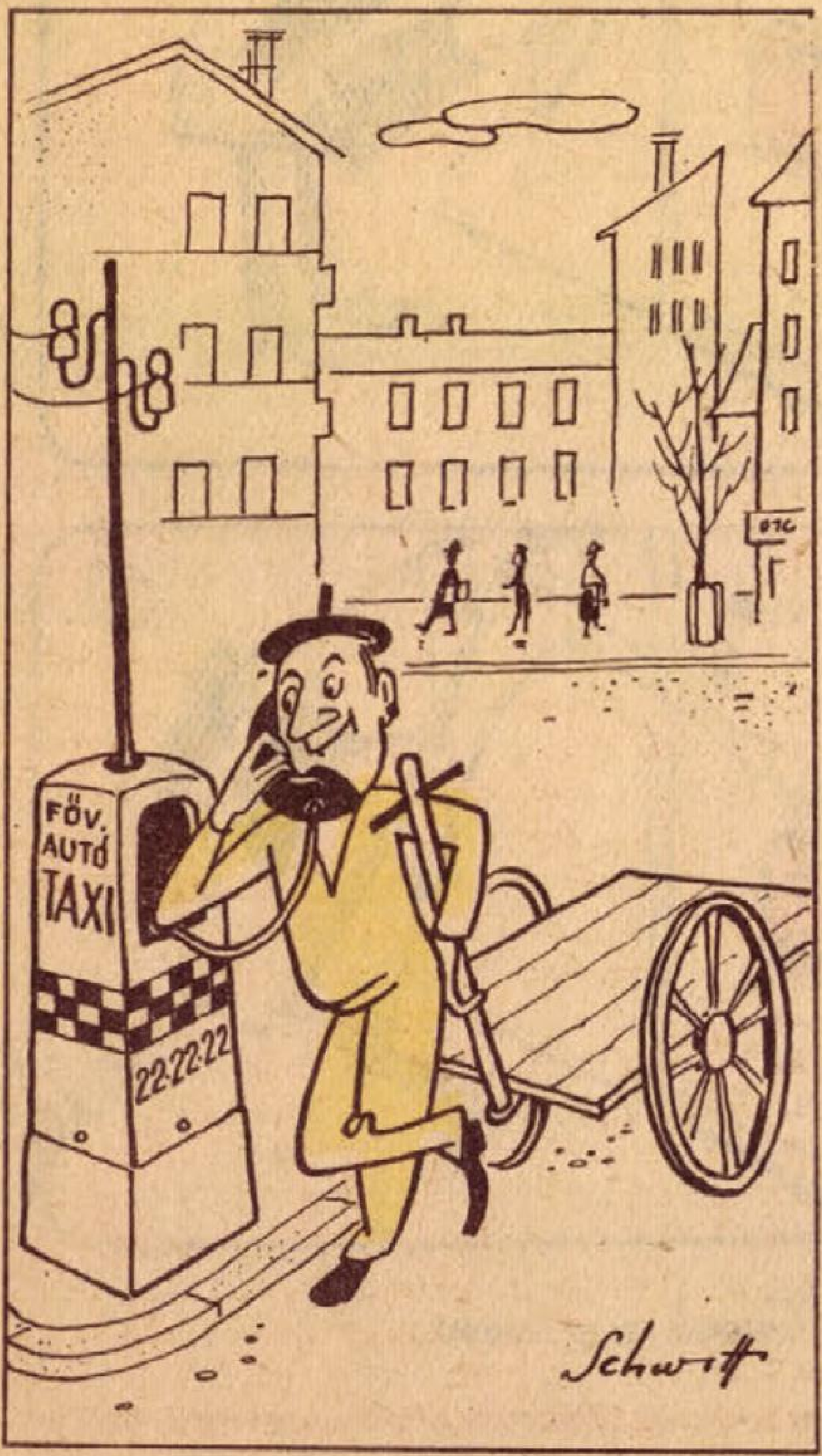
Hétfőn reggel

Hegedűs István rajza

— És tudod, a frizurája ilyen...

Az illetéktelen

— ... és onnan az Operába? Máris indulok!

Miért éppen mi ne közöljünk tudományos cikkeket?

Tudományos mellékletünk

A tudomány legújabb csodája:

AZ ELEKTROMOS MÁLNASZÖRP

Az elektromos málnaszörp, miként a neve is mutatja, pár hónapon belül lehetővé fogja tenni a bolygók közti közlekedést. Az elektromos málnaszörp egyszerű kis szerkezet, amely mos, vasal, süt, főz, ellenőriz, zöldségesboltot nyit és zongorázik. Most kisérleteznek a legújabb modellel, amely mindezek tetejébe még szenvtelenül mosolyog is. Az elektromos málnaszörpöt mindezeken felül még meg is lehet inni. Rövidesen megkezdik az elektromos málnaszörp sorozatgyártását. A Háztartási Boltokban már március harminckettedikén kapható lesz.

A maorik segítenek magukon

A New Zealandon élő maorik, mint ismeretes, nem hordanak cipőt, ezért a tyúkszem náluk igen ritka. Ezen a hiányosságon óhajt segíteni a Wellingtoni Tudományos Akadémia, amely Karinthy Frigyes szabadalma nyomán most nyilvános pályázatot írt ki a szintétikus műanyagból készült tyúkszempótló előállítására.

Egy tudományos expedició izgalmas felfedezései

A hegyóriás újabb meglepetéssel szolgál

MI VAN A MONTBLANC TETEJÉN?

Hó.

Az aviatika nagy kérdése!

Lehet-e óránként 20.000 kilométer sebességgel repülni üzemanyag nélkül?

Nem!

Ötlábú elefánt

Mindenki megbámulja az ötlábú elefántot. Érdekes megfigyelni, hogy az ötödik láb pontosan olyan, mint a többi négy, ami fantáziánk szertelenségét dicséri.

Az USA alelnöke Ghanában

Szegő Gizi rajza

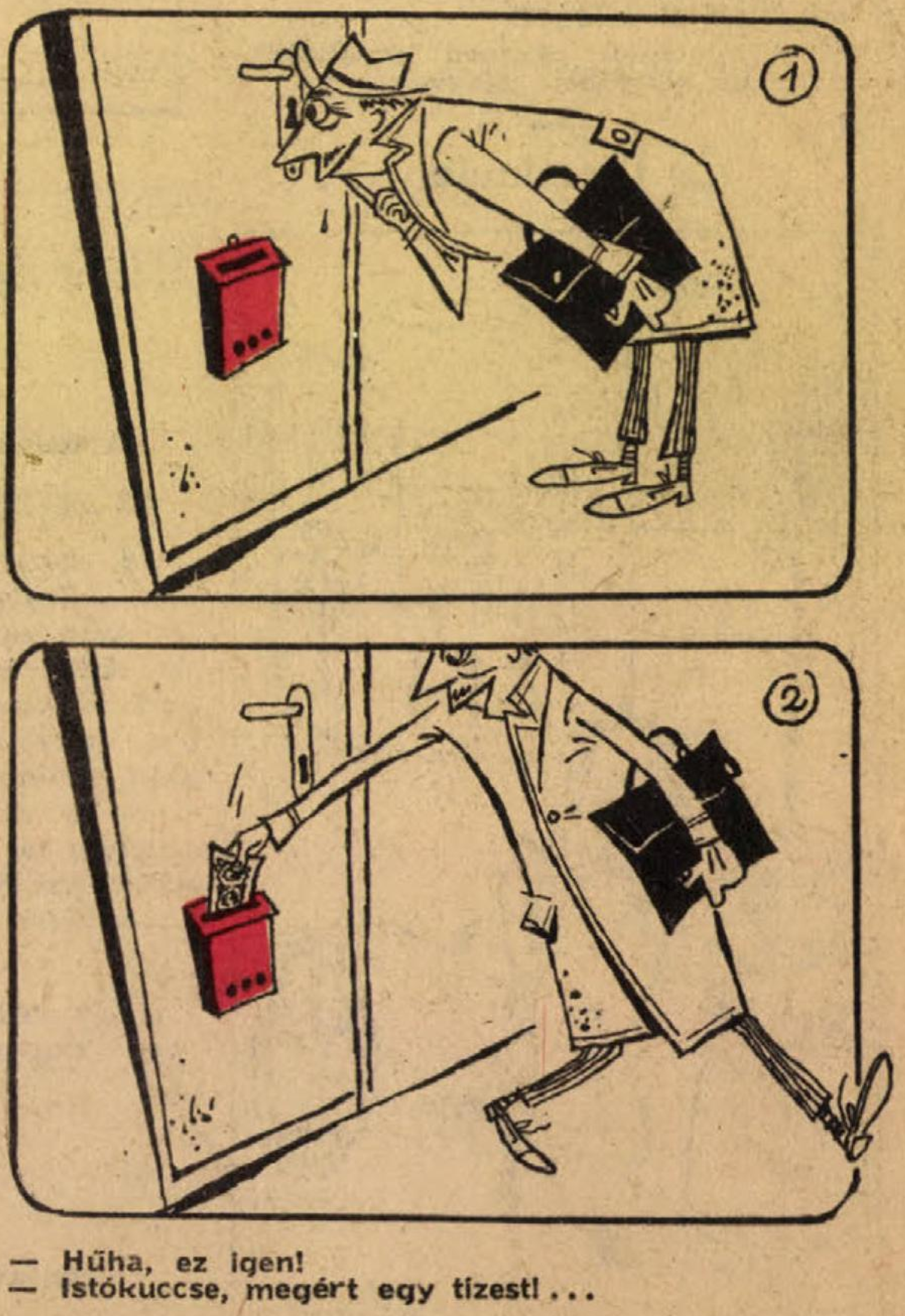
— Ön itt, Mr. Nixon? Ön helyesli, ha egy ország független lesz?
— Fölöttébb! De mindentől függetlenül ne tőlünk legyen független.

Hja, a szenvedély...

— De kisfiam, te dohányzol?
— Igen. Pedig évek óta próbálok leszokni róla.

Tiszteletdíj

— Hűha, ez igen!
— Istókuccse, megért egy tízest! ...

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.